

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS - MARTIE 1999

Curierul Adventist

Efect spectral la distanță

„Cred că sunt o persoană deschisă”

pastorul Jan Paulsen

Studierea pasionată a Bibliei

Evangelhia și Mișcarea New Age

Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan
Câmpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion
Buciuman, Teodor Huțanu, Emilian
Niculescu, Teofil Petre, Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian
Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr.
Gily Ionescu, Gheorghe Modoran
Secretar de redacție:

Mihai Ghioaldă

Grafică: Daniel Munteanu

Tehnoredactare: George Toncu

Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint 116,
74124 București, Oficiul poștal 20, tel.
323 48 95.

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciem articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viața
și Sănătate, Adresa: str. V.
Branște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXVI nr. 3

Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume (Ioan 1,9). Lumea și-a avut marii ei învățători, bărbați cu o inteligență uriașă și cu o minunată putere de observație, oameni ale căror cuvinte au stimulat cercetarea și au scos la iveală domenii vaste de cunoaștere; și acești bărbați au fost onorați ca fiind conducătorii și binefăcătorii neamului lor. Dar aici este Unul mai presus de ei. „Tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1,12.18). Putem să urmărim șirul marilor învățați ai lumii până acolo unde se întind rapoartele omenești. Dar Lumina a fost înainte de ei. După cum luna și stelele sistemului solar strălucesc prin lumina reflectată de la soare, tot astfel, în măsura în care învățătura lor e adevărată, cugetătorii cei mari ai lumii reflectă razele Soarelui dreptății. Fiecare perlă a cugetării, fiecare scânteiere a inteligenței sunt de la Lumina lumii. În zilele noastre, auzim mult despre educație, dar adevărata educație superioară este dată de Acela „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei”. „În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (Col. 2,3; Ioan 1,4). „Cine Mă urmează pe Mine”, a zis Isus, „nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8,12).

Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 390, 391

ACEI RĂNIȚI CARE NE VINDECĂ

Adrian Bocăneanu

Herodot relatează că babilonienii aveau foarte puțini doctori. Bolnavii erau tratați după înțelepciunea poporului. Atunci când cineva se îmbolnăvea, era dus în piața cetății. Trecătorii care suferiseră de aceeași boală sau cei care văzuseră cum se tratează boala îi dădeau sfaturi cu privire la metoda de vindecare. Era interzis să treci pe lângă o asemenea persoană fără să o întrebi care-i este suferința și fără să-i faci o recomandare, în cazul că aveai vreuna.

Dimpotrivă, în Egiptul secolului al cincilea î.Hr. erau foarte mulți doctori. Medicina era în mâinile specialiștilor, fiecare ocupându-se de o anumită parte a corpului. Erau experți în boli de ochi, de inimă etc. Herodot precizează că nimeni nu era pregătit ca generalist.

Aplicația pe care o am în minte este în domeniul îngrijirii și vindecării sufletești. Modelul babilonian mă atrage mai mult decât cel egiptean. De ce? Pentru că, în interiorul și mai ales în exteriorul bisericii, sunt mai mulți oameni în suferință sufletească decât poate să îngrijească un singur om, adică pastorul sau prezbiterul. Al doilea motiv este că Dumnezeu a așezat darurile încurajării, sfătuirii și mângâierii în trusa mai multor membri ai bisericii, nu doar în cea a pastorului. Iar al treilea motiv, poate mai important decât primele, este că biserica în care credincioșii se susțin și se ajută între ei crește și se maturizează mai bine decât cea în care se pretinde ca suferinzi să fie îngrijiți numai de specialist. O asemenea biserică reprezintă mult mai bine caracterul Domnului Hristos.

Apăsați de griji și de poveri personale, avem înclinarea să ne izolăm de plângerile și suferințele altora. Spunem că venim la adunare, dar de fapt nu vrem să venim destul de aproape de nimeni și adunarea nu se realizează. Vorbim de comunitate, dar de fapt nu punem nimic în comun. Tendința pe care am observat-o în ultima vreme în unele locuri, de a institui reguli de nevorbit în adunare, chiar și în pauze, deși venită din motive corecte în sine, convine pomirii firești spre izolare și dă un argument bun egoismului cu care vrem să ne protejăm de suferința celorlalți.

„Purtați-vă sarcinile unii altora”

„Purtați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6,2). Pentru adventiști, atât de atenți cu privire la lege, aceste cuvinte trebuie să aibă o însemnătate foarte serioasă. Care este „legea lui Hristos” la care se referă Pavel aici? „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13,15). „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (vers.

34). Viața bisericilor adventiste trebuie să fie tot atât de mult un exemplu de împlinire a acestei legi a lui Hristos pe cât este și de împlinire a legii Sabatului. Luther spunea că, în biserică, membrii caută să se dăruiască pe sine „ca un Hristos pentru aproapele său”.

Cum să mobilizăm biserica la acțiune? Primul pas este cultivarea unei mentalități a slujirii reciproce. Aproape în fiecare comunitate sunt persoane care îndeplinesc o lucrare admirabilă, fără să fie cunoscute și promovate. Vizitându-i pe membri, pastorul află întâmplător despre cât de binefăcătoare a fost vizita unui alt credincios. Istorisiri mișcătoare sunt rostite și uitate. De ce nu le-am transforma în ilustrații de predici, punct de plecare al unei discuții cu diaconii sau prilej al unui serviciu de recunoștință? O inimă sensibilă la ceea ce se petrece valoros și nobil în comunitate oferă aceste exemple care încep să modeleze o atitudine a slujirii reciproce.

Un pastor a amintit în predică despre o soră, deprimată după o lungă convalescență, care și-a recăpătat curajul și speranța după ce a fost vizitată de o prietenă din grupa ei. Mișcată de sprijinul primit, ea s-a hotărât să înceapă să lucreze la rândul ei pentru suferinzi și persoane din spital. Pastorul a întrebat: „Sunt persoane care ar dori să i se alăture?” Răspunsul a fost uimitor. Comunitatea avea resurse deosebite de slujire, din care doar puține fuseseră valorificate. Misiunea a început, în paralel cu formarea și instruirea. Pe măsură ce lucrarea avansa, cei care se oferiseră erau selectați. În fiecare adunare sunt persoane sensibile, iubitoare, calde, cu încredere în Dumnezeu și în oameni, energice și altruiste. Oamenii se simt mai bine în prezența lor. Pastorul nu are decât să recunoască aceste daruri. Procesul de formare îi va îndepărta însă pe cei care vor doar prestigiul, dar nu au dispoziția de a învăța, de a se lăsa transformați, ca și pe cei care poartă vorbe dintr-un loc în altul, distrugând încrederea celor pe care doresc să-i ajute. Cu puțină imaginație și pregătire, resurse simple, adaptate nivelului participanților, orientate spre nevoile practice, vor ridica treptat eficiența lucrării și-i vor lărgi cercul de influență.

Cei care au fost loviți în propria viață - au supraviețuit unui grav accident, au pierdut prin cancer un membru al familiei, au fost respinși de familie când L-au primit pe Hristos, au luptat cu depresii sau au revenit în biserică după experiențe dureroase - au un potențial extraordinar. De multe ori ei nu-și dau seama, până ce nu sunt încurajați, ce tezaur de experiențe și credință au de împărtășit altora care trec prin încercări asemănătoare. Henri Nouwen îi numește „acei răniți care ne vindecă”.

CUPRINS

3 Editorial

5 „Voi veți primi o
putere”

6 „Cred că sunt o
persoană deschisă” -
pastorul Jan Paulsen

9 Efect spectral la
distanță

12 Puterea infinită
care lucrează

14 Limitele științei

15 Studierea
pasionată a Bibliei

18 Evanghelia și miș-
carea New Age

22 (Ne)liniștea unei
generații - 2

23 Popas într-un ate-
lier de tâmplărie

25 Colțul copiilor

26 Pagina de sănătate

28 Radio Vocea Spe-
ranței - 5 ani în F.M.

30 Știri

Scrisori

Cea mai mare speranță - *Curierul Adventist* să apară la timp

Noua apariție a *Curierului Adventist* este un motiv de bucurie și de speranță pentru mine.

Mă bucur pentru echilibrul demersului grafic (nici demodat, nici îndrăzneț), pentru stilul serios și totuși luminos al articolelor, pentru varietatea tematică. Îmi face plăcere să constat că revista oficială a bisericii din România nu mai este o colecție de articole traduse, că autori și personaje autohtone prind viață în paginile *Curierului*.

Cred că toți cititorii se bucură de calitatea hârtiei, care este un semn de prețuire, de respect față de cei ce cumpără revista.

Simțământul meu este că, totuși, *Curierul Adventist* nu a încetat căutarea acelei identități inconfundabile, care să reprezinte viața unei biserici adventiste aflate în procesul unor transformări evidente. De aceea, sper să găsesc, în paginile numerelor următoare, mai multe reportaje, dezbateri, știri calde. Niciodată biserica noastră nu a trăit eferescența atâtor evenimente notabile. Ar fi oare prea greu sau prea mult ca angajarea unui fotoreporter să aducă mai aproape

de ochiul nostru și de inima noastră chipuri și locuri despre care doar am auzit?

Dezbaterea unor subiecte sociale, etice sau teologice, într-un cadru competent, ne-ar oferi poate mai multă certitudine că „Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci” (Evrei 13,8).

Aș dori să știu mai mult din viața diasporei adventiste românești. Mai ales din cele bune.

Publicarea lunară a unui articol scris de Ellen White pentru revistele bisericii din timpul dănei ar constitui pentru mine împlinirea nevoii de „hrană tare la timpul potrivit”. Traduceri din franceză, germană, spaniolă ar întregi imaginea valorilor adventiste contemporane.

Ce fac exploratorii, companionii, tinerii misionari români din Africa sau America? Apoi cred că ar fi cel puțin interesant ce se întâmplă cu frații noștri din zonele lovite de calamități sau de războaie.

Însă cea mai mare speranță a mea este ca revista, pe care o iubesc oricum, să apară la timp, cu regularitate. Pâinea caldă e pâine caldă. Mă rog ca Dumnezeu să binecuvânteze acest nou început pentru care mă bucur și sper.

Daniel Nae, pastor, București

Deseori, în cercetările noastre de suflet, în fața provocărilor, a neîmplinirilor, ne adresăm lui Dumnezeu, rugându-L: „Doamne, arată-mi care este cea mai mare nevoie a mea!”

Și de atâtea ori am auzit răspunsul cerului, vocea lui Dumnezeu spunându-ne: „Tu ai nevoie de putere”. Puterea de a sta de partea lui Dumnezeu și a adevărului Său; puterea de a fi deosebiți de lume; puterea de a birui păcatul și a trăi în neprihănire; puterea de a fi martori eficienți.

Prietene, ai nevoie de putere pentru a te putea păstra curat în mijlocul unei lumi corupte și imorale. E nevoie de putere enormă pentru a nu apăsa pe un buton, ca să nu cobori în lumea infernului, a groazei, a degradării și imoralității.

Ai nevoie de putere să părăsești dezinteresul și comoditatea pentru a veni la întâlnirea cu Dumnezeu în fiecare Sabat și la fiecare altar.

Ai nevoie de putere pentru a studia Cuvântul. E mult mai ușor să deschizi un ziar, o revistă, un roman, să privești la un ecran decât să te hrănești din Cartea vieții.

E nevoie de putere ca să-ți păstrezi pacea și liniștea în cămin. Aici este, de fapt, proba adevăratei puteri, aici fără martori străini - să fii amabil, plăcut, iubitor.

Făgăduința din Fapte 1,8 este vestea cea bună a lui Dumnezeu pentru toate aceste nevoi.

Da! Pentru fiecare slăbiciune a firii care ne apasă, pentru fiecare cădere și înfrângere care ne oprește înaintarea, pentru fiecare neîmplinire, pentru fiecare nerostire de adevăr mântuitor pentru semenii, răsună făgăduința lui Dumnezeu: „Voi veți primi o putere”.

Biserica lui Dumnezeu de astăzi are nevoie de această putere. Avem destule cunoștințe teoretice și teologice, dar ne lipsește puterea. Diavolul este cel mai mare teolog, dar aceasta nu l-a împiedicat să devină cel mai mare vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Nu vreau să spun că nu e bună cunoștința. Avem nevoie de multă cunoaștere, dar aceasta nu este suficientă. Cunoștința este lemnul așezat în sobă, dar focul este esențial pentru

„Voi veți primi o putere”

Gheorghe Modoran

a aprinde cunoștințele noastre.

Cea mai mare nevoie a noastră este de prezența focului Duhului Sfânt al lui Dumnezeu pentru a incendia viața noastră, pentru a ne umple inimile cu putere de sus.

Prea adesea am văzut Evanghelia ca având un singur centru. Aș dori să descoperim Evanghelia ca având două adevăruri centrale:

1. Sângele Domnului Hristos ne curăță de orice păcat. Aceasta aduce rezolvarea problemei păcatului - iertarea. Este un adevăr puternic subliniat în Evanghelie. Prin sângele Lui avem curățirea, iertarea păcatului. Dar acesta nu este singurul adevăr.

2. „Voi veți primi o putere” - puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, puterea de a nu mai păcătuți - sfințirea.

Iertarea și sfințirea nu prea au avut loc împreună în viața noastră. Ne-a interesat mai mult iertarea și mai puțin sfințirea. Însă ele merg doar împreună.

Biserica lui Hristos a privit uneori atât de intens dealul Golgotei, încât a pierdut din vedere însemnătatea Cincizecimii.

Da! Evanghelia are două culmi, două vârfuri: culmea Golgotei, Muntele Calvarului - cu mesajul iertării păcatului prin sângele jertfei -, și Muntele Măslinilor - cu mesajul biruinței asupra păcatului, prin Duhul Sfânt.

Calvarul și Muntele Măslinilor își trimit împreună, spre noi, mesajul iertării și al biruinței. Este adevărat, înainte de slavă este o cruce, înainte de glorie este o coroană de spini. Dar, pe drumul crucii, ajungem la slavă doar trecând prin Muntele Măslinilor cu mesajul lui de putere.

Ioan Botezătorul pune alături

două declarații despre Hristos: „Iată Mielul”, iată Paștele, iată Calvarul (Ioan 1,29) și „Am văzut Duhul [Sfânt] pogorându-Se din cer... peste El” (Ioan 1,32). Lucrarea Domnului Hristos a fost strâns împletită cu sânge și foc.

În vechime, de trei ori pe an, toți bărbații lui Israel trebuia să participe la cele trei mari sărbători: Paștele, Cincizecimea și Sărbătoarea Rodelor (Secerișul). Și prezența lor la aceste sărbători anuale, în ordinea amintită, transmite spre noi un puternic mesaj.

Suntem invitați mai întâi la sărbătoarea Paștelui, la sărbătoarea Golgotei, unde Mielul Pascal, Mielul înjunghiat este gata să sufle putere peste noi la sărbătoarea Cincizecimii. Aici viața noastră este umplută cu putere, pentru a putea participa apoi la sărbătoarea rodelor, a secerișului.

Da! De la Paște la Seceriș nu se poate ajunge decât trecând pe la Cincizecime.

În cartea Faptele Apostolilor, plină de experiențe ale prezenței și călăuzirii Duhului Sfânt, găsim o întrebare: „Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?” (19,2). Ei primiseră un botez al pocăinței, al Calvarului, dar era nevoie și de un botez al puterii, al Cincizecimii. Și doar de aici, de la Cincizecime, putem merge cu bucurie la sărbătoarea rodelor. Doar de pe Muntele Măslinilor avem siguranța înălțării noastre la cer, pentru că Muntele Măslinilor a fost Muntele Înălțării Domnului Hristos.

Dumnezeu te invită mai întâi la Golgota. Vino la cruce. De aici, și numai de aici, începe drumul spre slavă. Dar vino mai departe. Urmează-L pe Isus pe Muntele Măslinilor.

Tu ai nevoie de putere. Tu vei primi o putere. Tu trebuie să devii un biruitor. Nu trebuie să trăiești mai departe ca un înfrânt.

Și apoi vino, vino la bucuria, la sărbătoarea rodelor - roade care vor fi strânse în Împărăția slavei.

Gheorghe Modoran este directorul Departamentului Educație, la Uniune.

INTERVIU

„Cred că sunt o persoană deschisă” pastorul Jan Paulsen

**William Johnsson, redactorul revistei *Adventist Review*,
de vorbă cu noul președinte
al Conferinței Generale**

*Interviul de mai jos a fost luat marți dimineață,
2 martie, la 12 ore după alegerea pastorului Paulsen.*

Cum a fost să vă treziți azi dimineață și să constatați că sunteți conducătorul bisericii din lumea întreagă?

Am fost uluit. Evident, este ceva cu totul neașteptat.

În ultimele două săptămâni, am fost plecat de la Conferința Generală și, știind că urma să aibă loc o schimbare aici, am reflectat, mi-am pus întrebări, m-am rugat și mi-am cercetat sufletul. M-am rugat mult, dar n-am întâlnit nici un profet pe drum. Nu a fost nici un Samuel, care să-mi spună: „Iată calea; aceasta este”. Cred că, în sensul acesta, Dumnezeu nu m-a ajutat prea mult; dar într-un alt mod, cred că Dumnezeu îmi spune: „Am o organizație bună. Sunt prezent acolo prin Duhul Sfânt. Sunt acolo cu comitetul; lasă-l să-și facă lucrarea și vei vedea cum merg lucrurile”. Și așa s-a întâmplat.

Să vorbim despre Jan Paulsen, dacă nu vă supărați. Cum v-ați descrie?

Nu sunt o persoană foarte complicată. Cred că sunt o persoană deschisă. Pentru mine contează foarte mult să existe pace și o atmosferă de toleranță și de bunăvoință. Cred că, în împrejurările date, este mai important să demonstrăm bunătate decât să demonstrăm că avem dreptate. Pentru mine, aceste lucruri au o mare valoare.

Vorbiți-ne despre copilăria dv.

Am crescut într-un cămin adven-

tist. Un cămin adventist minunat. Minunat.

Tatăl dv. a fost pastor?

Nu, nu a fost pastor. Căminul în care am crescut a fost foarte modest. Tatăl meu era cizmar, repara încălțăminte. Nu am crescut chiar în sărăcie, dar familia noastră a fost foarte modestă.

În Norvegia?

În Norvegia, în nordul Norvegiei. Tatăl meu și mama mea erau credincioși admirabili. Azi dimineață de vreme, când i-am spus mamei ce s-a întâmplat, ea a început să plângă, dar a spus: „Domnul o să-ți dea putere. Domnul te va ajuta”. Aceasta este, desigur, și convingerea mea.

Tatăl dv. trăiește?

El a murit acum 12 sau 13 ani.

Ce ați putea să ne spuneți despre familia dv.?

Soția mea îmi este un ajutor deosebit. Ea are darul de a-mi spune adevărul fără nici o reținere. Avem trei copii. Cel mai mare este o fiică; este căsătorită și locuiește în Anglia. Ea predă cursuri de îngrijirea medicală a copiilor, la universitatea din Londra. Apoi avem doi fii. Cel mai mare locuiește și lucrează la Oslo, iar cel mai tânăr este în Haiti, unde lucrează pentru ADRA.

Cred că sunteți al doilea președinte din afara Americii de Nord. Primul a fost fratele C. H. Watson, în anii 1930, care era australian.

Dv. sunteți primul european.

Da.

Ce semnificație are lucrul acesta?

Nu văd nici o semnificație deosebită în lucrul acesta. Biserica noastră este o colectivitate prezentă în foarte multe țări, iar peste 90% dintre membrii noștri sunt în afara Americii de Nord. Alegerea unui președinte care vine din altă parte a lumii decât America de Nord este, cred eu, un pas absolut normal.

Cred că ați lucrat în țări străine. Vorbiți-ne puțin despre aceasta.

Mi-am început activitatea în Norvegia, ca pastor. Dar, când aveam 27 de ani, eu și tânăra mea familie am fost chemați în Ghana. Am predat Biblia la colegiul nostru pentru formarea profesorilor, de la Bekwai. Apoi am fost invitați să mergem la colegiul adventist din Nigeria, primul colegiu înființat pentru africanii din regiunea sub-sahariană.

Cei șase ani în Africa de Vest au fost, într-adevăr, minunați. Am putut să înțeleg în mod clar atât diversitatea culturală a bisericii, cât și modul extraordinar în care lucrează Dumnezeu în împrejurări diferite. Lucrarea care mi s-a încredințat acolo a fost diferită - mai întâi am predat teologia, apoi am lucrat ca președinte al colegiului.

Suntem o biserică neobișnuită, remarcabilă - mondială și diversă.

Dar și menținerea laolaltă a acestei biserici este o misiune enormă. Cum menținem familia mondială a Bisericii Adventiste?

Pentru ca marea noastră familie mondială să rămână unită, cred că este important să acceptăm să ne angajăm în mod egal în ce privește împărțirea resurselor, sfătuirea împreună și acordul asupra modului în care intenționăm să ne formulăm declarațiile. Acestea sunt elemente importante care să ne țină laolaltă asemenea unei familii. În același timp, este important ca elementele creative care slujesc biserica să fie așezate foarte aproape de locul în care trăiește biserica, acolo unde ea își desfășoară viața. Iar prin aceasta să reflectăm ascultarea de Dumnezeu în această structură organizatorică deosebită.

Presupun că vorbiți despre biserica locală.

Da. Și despre biserica națională.

Permiteți-mi să insist asupra acestui subiect. Mi se pare că mulți dintre membrii noștri văd Conferința Generală ca pe o birocrație numeroasă, depărtată, impersonală. Cum credeți că am putea trece peste această prăpastie?

Cred că observația dv. este întemeiată. De asemenea, mă neliniștește faptul că, probabil, este o descriere corectă. Nu cunosc o soluție ușoară la această situație. Dar noi toți care lucrăm la un sediu central, cum este cel al bisericii mondiale, trebuie să fim conștienți de faptul că există puncte de vedere diferite în această privință. De asemenea, trebuie să facem toate eforturile să comunicăm cu biserica locală și să stăm aproape, să putem fi ușor de abordat de biserica din orice țară. Să intrăm în viața acestor biserici, să înțelegem punctele lor de vedere, ceea ce le preocupă, așa încât să nu trăim într-un loc izolat, complet singuri.

Având în vedere că ați obținut un doctorat și că aveți o experiență considerabilă în învățământ, cred că sunteți foarte preocupat de educație și de tineri.

Da. Anii mei de activitate în educație și în mediul academic mi-au

adus o recompensă deosebită, au fost foarte rodnici și fericiți. Cred că înțeleg câte ceva din preocupările și poverile lor. Și doresc ca mediile academice și celelalte instituții de educație să știe că, în mine, nu au o forță ostilă aici, la Conferința.

Generală. Lucrarea de educație a bisericii noastre este foarte amplă; ea cuprinde foarte multe instituții și doresc ca ele să sprijine biserica și ca eu să le ofer sprijin. Cred că este important, însă, ca toate instituțiile noastre de educație și mai ales cele de învățământ superior să își afirme clar identitatea și participarea la misiunea bisericii. În scopul acesta voi face tot ce pot să le susțin.

Un număr de membri ai bisericii vor avea interesul să vadă cum vă veți raporta la ei sau dacă aveți un mesaj pentru ei. Mă gândesc îndeosebi la tineri și la surori.

Sunt foarte conștient de faptul că tinerii constituie o parte foarte importantă a bisericii. De asemenea, surorile reprezintă cea mai mare parte a bisericii noastre. Amândouă aceste grupe de membri au motive să își pună întrebări cu privire la forța rolului lor în biserică. Doresc să văd că atât tinerii, cât și surorile din biserică își asumă un puternic rol creativ în viața și în mărturia bisericii. Când spun aceasta, recunosc faptul că acest rol nu este ceva ce intenționez să le dau eu. Dumnezeu li l-a dat deja. Eu doar recunosc că biserica este a lor. Biserica are nevoie de ei și vrea să-i folosească. Am fi într-o stare foarte nefericită, dacă nu am găsi roluri creative atât pentru tinerii, cât și pentru surorile din biserica noastră.

Cum ați descrie stilul dv. de conducere?

Probabil că democrația este cea mai bună cale de înaintare pe care o avem. Am convingerea fermă că oamenii cu care lucrez ar trebui să simtă că au acces imediat, liber, la cei care sunt aleși în funcții de conducere. Nu intenționez să aduc la îndeplinire lucrarea aceasta stând izolat. Voi avea de călătorit mult, dar doresc să rămân în biroul acesta pentru un interval de timp echitabil. Eu lucrez cel mai bine atunci când pot să vor-

besc cu oamenii despre problemele care ne stau în față, înainte de a ne afla prinși într-o procedură stabilită.

Suntem o biserică pentru care misiunea este esențială - face parte din ființa noastră. Care credeți că sunt posibilitățile de aducere la îndeplinire a misiunii?

Acum aproape zece ani, când am acceptat noțiunea de Misiune Globală, de intrare în zone fără prezență adventistă, ne-am lansat în ceva care este, într-adevăr, esența adventismului. Vom fi angajați față de ea și o vom continua până la revenirea Domnului - până când mandatul va fi încheiat. Sunt angajat din toată inima față de obiectivele Misiunii Globale.

Aștept cu nerăbdare să lucrez îndeaproape cu responsabilii pentru Misiunea Globală, de aici, de la Conferința Generală, dar ea nu se face doar aici. Da, aici avem un birou de mărime modestă în serviciul Misiunii Globale, dar ea se aduce la îndeplinire în afara biroului. Există mii de voluntari care lucrează și care au fost instruiți în alte locuri. De aceea, eu văd Misiunea Globală din sediul acesta ca pe un centru de resurse, de orientări și inițiative pentru diferite zone ale lumii.

Să vorbim despre comunicații. Pe de-o parte avem această creștere enormă a tehnologiei. Pe de altă parte, există modul simplu de vestire a Evangheliei, de la om la om, prin mărturie personală, și acesta este esențial. Cum vedeți că pot fi unite acestea?

Înainte de toate, permiteți-mi să spun că trăim în epoca tehnologiei. Am intrat în ea și ca biserică, iar predecesorul meu, fratele Folkenberg, a făcut o lucrare remarcabilă în privința aceasta. N-ar trebui nici să ne treacă prin minte să dăm înapoi. Noi doar folosim resursele actuale și vom continua să le folosim și să le dezvoltăm. Un lucru nu aș vrea să se întâmple, și anume să ajungem să definim evanghelizarea, mărturia, lucrarea misionară - indiferent de termenul pe care îl alegem - ca fiind, în esență, ceea ce se transmite prin satelit. Inima mărturiei și a creșterii bisericii

o reprezintă comunitatea locală. Pastorul împreună cu membrii bisericii locale, ei trebuie să aibă inițiativa pentru mărturie și pentru creșterea bisericii. Așa văd eu și așa susțin ferm ca responsabilitatea pentru mărturia bisericii să fie foarte mult în mâinile pastorilor și ale bisericilor locale. Consider celelalte lucruri pe care putem să le transmitem prin satelit o binecuvântare suplimentară față de efortul misionar de mărturisire al bisericii locale.

Ați amintit de pastori. Cred că este adevărat dacă spunem că unii, poate mulți pastori de astăzi se simt așezați în prima linie, încordați și extenuați. Aveți un cuvânt pentru pastorii care păstoresc bisericile noastre din întreaga lume?

Aș vrea să le spun că lucrarea pe care o au este o lucrare grea și totuși extraordinară de binecuvântată. Ei sunt ambasadorii Domnului Hristos. Ei lucrează pentru El și El este totdeauna cu ei. Nu le-a fost incredința o lucrare ușoară, dar ei n-au ales-o așa cum se alege orice altă profesie. Ei au fost chemați la această lucrare.

Aveam 15 ani atunci când am simțit convingerea fermă că Domnul m-a chemat să fiu pastor și niciodată nu am privit înapoi. Într-un sens, aceasta este și ceea ce mă stimulează - simțământul că este lucrarea pe care Dumnezeu dorește să o fac. Aș fi foarte nefericit dacă nu aș face lucrarea aceasta. Și cred că majoritatea pastorilor noștri simt la fel. Ei o fac pentru că Dumnezeu dorește ca ei să o facă. Pentru ei, pur și simplu, nu există altă viață așa de atrăgătoare. Și aș vrea să le spun acestor pastori, fără care nu am putea înainta ca biserică: „Rămâneți tari în Domnul. Domnul care v-a chemat va fi cu voi și vă va da putere săptămână de săptămână.”

Care considerați că sunt marile probleme care confruntă biserica astăzi?

Eu consider că unul dintre aspectele importante care confruntă biserica derivă din caracterul ei internațional. Este foarte, foarte important ca, pe măsură ce biserica va continua să crească pe plan internațional - și ea

va continua să crească rapid pe plan internațional -, forțele conducătorilor și forțele creative care susțin creșterea bisericii să fie percepute ca fiind larg răspândite, în tot câmpul mondial. Aceasta nu înseamnă diminuarea importanței Conferinței Generale. Înseamnă doar recunoașterea realității că, pentru biserică, este mai bine ca forțele creatoare din mijlocul membrilor noștri din diferite țări și naționalități și care sunt înzestrați cu diferite talente, din lumea întreagă, să-și găsească expresie acolo. Cred că este important să permitem și să sprijinim acest fel distinct de dezvoltare.

Dumnezeu primește bunăvoința noastră de a-L asculta și mă rog ca El să o folosească în mod creativ.

Funcția la care ați fost chemat impune atâtea solicitări, însărcinarea este uriașă. Care este perspectiva dv. acum, când porniți pe acest drum neprevăzut, împreună cu Domnul?

Însărcinarea, responsabilitatea, funcția, imensitatea ei nu pot fi descrise. Nu găsesc cuvinte care să poată exprima exact modul în care o văd eu. Consider că este o responsabilitate uriașă, dar și o ocazie extraordinară. Nu vreau să par exagerat de curajos, dar, într-un sens, mă bucur pentru că am ocazia să fac parte din conducere și în această funcție specială. Depind de Domnul în mod absolut. Deși sunt de peste 40 de ani în această lucrare, aparțin încă omenirii căzute și fac greșeli atât pe plan personal, cât și în decizii și pe plan profesional. Greșelile există, și totuși, cu Domnul, știu că El ne susține în slăbiciunea noastră. El primește bunăvoința noastră de a-L asculta și mă rog ca El să o folosească în mod creativ.

Eu îmi voi face partea. Vorbesc

cu Domnul în mod regulat. Voi fi dispus să ascult pe frați și pe surori și să acționăm împreună. Dacă aș vrea această funcție ca pe o președinție laică sau ca pe o demnitate regală, aș înlemni de spaimă. Dar suntem împreună. Domnul este stăpânul. El ne cheamă. Cred, am convingerea că El a fost prezent în lucrările de ieri. Aceasta îmi dă încredere și putere și voi face tot ce pot împreună cu El.

Aveți vreun pasaj special din Biblie către care vă îndreptați cel mai adesea?

Desigur, sunt multe. Dar, ori de câte ori mă gândesc la ceea ce așteaptă Domnul de la mine, îmi vine în minte Mica 6,8: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?”

Cum își încarcă bateriile fratele Jan Paulsen? Desigur, mergeți la Domnul, dar trebuie să existe [și] alte surse din care să vă reîncărcați bateriile.

Da, da, există. Nu este ceva foarte complicat. Soția mea este un sprijin imens și o resursă enormă pentru mine. Nu aș putea face aceasta fără sprijinul ei. Și am mulți prieteni. Și familia mea, familia extinsă. Atunci când cineva vine la mine și-mi spune: „Vreau să știu că mă rog pentru tine în această situație specială”, aceasta înseamnă enorm pentru mine.

Dacă v-ați putea întâlni personal cu fiecare adventist din lume, deși cei mai mulți membri nu vă vor întâlni, ce ați dori să le spuneți acestor oameni - cei așa-zis neînsemnați, dar care nu sunt neînsemnați?

Nu, nu sunt neînsemnați. Ei sunt biserica. Este foarte important ceea ce spuneți. Fără ei, nu ne-am avea locul, nu am avea nici o funcție. Ei sunt biserica. Dar aș dori să le spun: „Vă voi întâlni în curând. Cu toții ne îndreptăm spre împărăție. Domnul vine curând. Rezistați. Fiți tari. Aceasta încerc eu să fac și ne vom întâlni”.

Adventist Review, 11 martie 1999

EFFECT SPECTRAL LA DISTANȚĂ

Fizica cuantică și credința creștină

Clifford Goldstein

In lumea subatomică a realității cuantice, natura contrazice noțiunile noastre elementare care țin de gândirea sănătoasă: au loc evenimente fără să existe o cauză, electronii „știu” că sunt urmăriți, iar particulele există și nu există în mod simultan. Fizica cuantică confruntă omenirea cu fenomene care nu doar demască limitele logicii, ale rațiunii și ale gândirii raționale, dar le și sfidează cu îndrăzneală. La nivel cuantic, se întâmplă lucruri pe care oamenii de știință aproape că nu pot să le creadă, și cu atât mai puțin să le explice, cel puțin nu fără să le fie pusă la grea încercare credința și chiar credulitatea. Este mai rezonabil să credem că Domnul Hristos a saturat 5.000 de oameni cu doar câteva pâini și câțiva pești decât să credem în fenomenele cuantice. Într-adevăr, „nebulia” Evangheliei (1 Cor. 1,25) este mai logică decât ceea ce fizicienii înșiși numesc „absurditatea” realității cuantice.

Nașterea fizicii moderne

În anii 1600, savanții europeni au început să se îndepărteze de scolasticism, al cărui model fusese filosoful grec Aristotel și care dominase de secole tradiția intelectuală occidentală. Când arătătorul de pe cadranul istoriei a indicat anul 1700, se făcuseră mari progrese în toate domeniile de gândire, și mai ales în fizică. Datorită realizărilor extraordinare ale lui Isaac Newton, concepția fundamentală despre lume fusese schimbată radical și definitiv.

Și totuși, până la începutul secolului al douăzecilea, știința newtoniană (sau clasică) nu putea să explice anumite fenomene cu privire la lumină și la cantitatea de energie emisă de obiecte incandescente. Trebuia să fie propuse noi modele. Ca rezultat, a luat naștere fizica modernă, care s-a împărțit în două ramuri: teoria relativității și teoria cuantică. Dacă relativitatea se ocupă în general cu lumea macrocosmică (gravitația, stelele, galaxiile, universul în suși), teoria cuantică se îndreaptă spre zona opusă: cea a entităților subatomice, infinitesimal de mici și, sub anumite aspecte, imposibil de măsurat. Și, deși relativitatea generală poate să pună la grea încercare chiar credulitatea (de exemplu, ea învață că gravitația nu este altceva decât spațiul-timp care produce modificări ale masei), în lumea cuantică, limitele rațiunii umane sunt stânjenitor de vădite.

Experimentul fantei duble

Punctul de pornire în teoria cuantică este experimentul simplu al fantei (deschizăturii) duble. Dacă se aruncă o pietricică într-o baltă de apă, apa se îndepărtează, formând valuri. Dacă între balta aceasta și o altă baltă există un

obstacol subțire cu două orificii, valurile vor trece prin ambele orificii, iar dincolo de obstacol vor forma valuri mai mici. Dacă orificiile sunt destul de apropiate, cele două seturi de valuri se vor întâlni dincolo de obstacol, se vor uni și vor forma o „imagine de interferență”.

Lumina se comportă asemănător. Lumina care trece prin fiecare dintre două fante, aflate în același plan, formează mici valuri pe o placă fotografică situată dincolo de planul fantelor. Fiecare „val” de lumină care trece printr-o fantă se unește cu cel din partea opusă - la fel ca valurile din apă - și formează o imagine de interferență pe placa fotografică.

Dacă una dintre fante este închisă și lumina trece doar prin a doua, ea se acumulează, pur și simplu, pe placa fotografică din spatele fantei, la fel cum pietrele aruncate printr-o deschidere făcută într-un zid se vor îngrămădi dincolo de aceasta. De fapt, oamenii de știință pot să realizeze emiterea fotonilor unul câte unul (experimentul se poate face și cu electroni sau cu atomi), printr-o fantă, iar „grămada” așteptată se formează chiar în spatele fantei.

Până aici, totul e bine. Dar, dacă în timp ce fotonii sunt emiși unul câte unul prin această singură fantă, oamenii de știință deschid a doua fantă, de așteptat ar fi să nu se schimbe nimic. Fotonii ar trebui să se strângă în spatele primei fante, tot așa cum pietrele aruncate prin deschiderea din zid s-ar strânge grămadă dincolo de ea, chiar dacă s-ar mai face o deschidere, pe o altă direcție. A doua fantă n-ar trebui să influențeze ce se întâmplă la prima. Corect?

Greșit, cel puțin la nivelul fizicii cuantice. Dacă fotonii, electronii sau atomii sunt emiși unul câte unul prin prima fantă și, în același timp, este deschisă a doua fantă, de cealaltă parte se formează o imagine de interferență! Cu alte cuvinte, apare aceeași imagine ca și cea obținută atunci când particulele trec prin ambele fante.

Care să fie explicația? Este emis câte un singur foton, printr-o singură fantă. Potrivit gândirii sănătoase, prezența celei de-a doua fante nu ar trebui să determine nici o schimbare, așa cum prezența celei de-a doua spărturi din zid nu ar aduce nici o schimbare în ce privește aruncarea pietrelor doar prin prima spărtură. Dar fotonii, electronii sau atomii „știu” că este deschisă și a doua fantă și trec și prin ea, iar ca rezultat, formează o imagine de interferență pe placa fotografică!

„Fiecare foton pornește ca o particulă și ajunge ca o particulă”, scria astrofizicianul John Gribbin. „Dar se pare că el a trecut simultan prin ambele orificii, a interferat cu sine însuși și a reușit să se așeze pe film exact acolo unde trebuie, ca să-și aducă infima sa contribuție la imaginea globală de interferență. În acest comportament sunt două mistere. În primul rând, cum trece un singur foton, simultan, prin ambele fante? În al doilea rând, chiar dacă reușește să ne păcălească astfel, cum ‘știe’ el unde să se așeze în imaginea globală?”¹

Principiul incertitudinii

Fizica cuantică prezintă un alt fenomen care lasă în praf rațiunea omenească. El se numește principiul incertitudinii al lui Heisenberg, pe care astrofizicianul Stephen Hawking, de la Universitatea Cambridge, îl numește „o proprietate fundamentală și incontestabilă a lumii”.² Acest principiu spune că este imposibil să cunoaștem atât viteza, cât și poziția unei particule subatomice.

Poate că ideea aceasta nu este extraordinară, dar extraordinar este *motivul* pentru care nu putem cunoaște aceste două mărimi, și anume faptul că *observarea unui aspect al particulei îl schimbă pe celălalt*. Cu alte cuvinte, actul *observării* unei particule îi schimbă realitatea.

Situația se complică și mai mult. În lumea cuantică, o particulă subatomică se pare că nu „există” până când este observată. Potrivit unei interpretări, ea se află într-o stare „fantomă” - nu este o particulă fizică, ci doar o „undă de probabilitate”, imaterială, care devine particulă numai atunci când este privită. Și chiar atunci, se poate cunoaște doar poziția sau mișcarea ei, nu ambele, fiindcă realitatea cuantică este așa de neclară, încât încercarea de a măsura un aspect al existenței particulei determină dispariția celuiilalt.

Principiul incertitudinii are implicații și mai paradoxale pentru experimentul fantei duble. Dacă la fiecare fantă ar fi așezat un detector de electroni, atunci, chiar dacă electronii ar trece prin ambele fante, imaginea interferenței undelor, la care ne-am așteptat, care ar apărea în mod normal de cealaltă parte, nu apare. În schimb, electronii doar se îngrămădesc dincolo de fiecare fantă. De ce? „Observarea unei electronului”, scria John Gribbin, „face ca aceasta să dispară și electronul să se comporte ca o particulă, în momentul crucial în care trece prin fantă”.³ Observarea electronilor a determinat schimbarea acestora! De fapt, rolul de undă încetează și în cazul în care se așază un detector doar la una dintre fante, iar în partea cealaltă nu se formează nici o imagine de interferență, pentru că, spune Gribbin, electronii care trec prin „a doua fantă ‘știu’ că noi ne uităm la prima fantă” și, prin urmare, se poartă, ca particule.⁴

„Efect spectral la distanță”

Un alt aspect al realității cuantice se arată și mai neîndurător față de gândirea rațională. Să presupunem că două particule subatomice, rezultate

în urma unei ciocniri, se află la distanță de un milion de ani lumină una de alta. În domeniul cuanticii, în clipa în care se observă momentul cinetic al uneia dintre particule, cealaltă particulă, oricât de departe ar fi, își va inversa brusc sensul de deplasare, cu o viteză mai mare decât cea a luminii! Cele două particule aflate în mișcare ar putea fi comparate cu două bile de biliard care sunt lovite cu tacul - una dintre ele aflându-se într-un sat oarecare de pe suprafața pământului, iar alta la Paris. În clipa în care cineva observă deplasarea mingii din sat, mingea de la Paris își inversează brusc sensul de deplasare!

„Aceasta este ciudătenia cuanticii”, scria Timothy Ferris, profesor de fizică la Universitatea Berkeley. „Interferența cu o parte a sistemului cuantic modifică rezultatele observate în altă parte, chiar dacă sistemul a fost mărit la dimensiuni enorme... Este ca și când lumea cuantică n-ar fi auzit niciodată de spațiu - ca și când, într-un mod ciudat, ea ar crede că se află în câte un singur loc.”⁵

Albert Einstein folosea expresia „efect spectral la distanță” și niciodată nu a putut să se împacă cu această teorie. Alții, în special pionierii fizicii cuantice, au făcut mari eforturi ca să armonizeze implicațiile muncii lor. Comentând fenomenele inexplicabile ale realității subatomice, fizicianul danez Niels Bohr scria astfel: „Cine spune că se poate gândi la fizica cuantică fără să-l cuprindă amețelala, prin aceasta arată doar că nu a înțeles nimic din ea”.⁶

Fizica cuantică și credința creștină

Oricât de complicate ar fi, fenomenele cuantice conduc către o idee simplă: dacă o știință atât de exactă ca fizica ne confruntă cu aspecte ale realității care depășesc rațiunea omenească, Evanghelia de ce n-ar face la fel? Întruparea în corp omenesc a Domnului Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și moartea Sa pentru păcatele noastre sunt adevăruri care nu pot fi înțelese doar cu ajutorul logicii, al rațiunii și al experienței. Logica singură poate conduce la un Creator, dar nu la Calvar. Evanghelia este adevărul care trebuie să ne fie spus; altfel, niciodată nu l-am cunoaște, indiferent de câtă rațiune și câtă logică am folosi.

Și chiar după ce ne-a fost adusă la cunoștință, trebuie să primim Evanghelia prin credință, pentru că, dacă ar fi strict logică, nu am avea nevoie de credință ca să credem în ea. A crede că, „pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Rom. 5,8) nu este tot una cu a crede că $2 + 2 = 4$ (deși în matematica cuantică $2 + 2 = 4$ nu este neapărat adevărat, pentru că nu se poate ști niciodată cu siguranță ce valoare are 2!). Cine are nevoie de credință ca să creadă că suma unghiurilor unui triunghi este egală cu 180 de grade? Credința este necesară pentru a crede în „nebulă” crucii (1 Cor. 1,18) tocmai pentru că crucea poate să pară că este o nebulă.

Desigur, și fizica cuantică poate părea o nebulă, ba chiar **cu atât mai mult**. Din punct de vedere strict logic, este mai ușor să credem „că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi” (1 Cor. 15,3) decât să credem că simpla observare a momentului cinetic al unei particule subatomice poate inversa sensul de deplasare al altei particule aflate la o distanță de milioane de ani-lumină de prima. Spre deosebire de fizica cuantică, Evanghelia nu ne cere să sfidăm logica, ci doar să mergem dincolo de limitele ei. Realitatea cuantică sfidează cele mai elementare noțiuni ale noastre despre realitate, ceea ce Evanghelia nu face niciodată. Și totuși, dacă mergem mult mai departe de domeniul îngust al logicii, nu este nimic illogic în faptul că Domnul Hristos, din iubire sinceră pentru oamenii căzuți în păcat, a suferit pedeapsa păcatelor noastre, pentru ca noi să nu o mai suferim niciodată.

Care este concluzia? Dacă ceva atât de solid, de tangibil și de accesibil simțurilor noastre cum este materia, cum este chiar domeniul fizic, poate trece dincolo de limitele rațiunii - cu cât mai mult ar trebui ca limitele rațiunii să se vadă clar într-un domeniu cum este credința, cum cuprinde o realitate mult mai complexă decât doar materialismul fizicii cuantice?

Meditând la primele zile ale științei cuantice, Werner Heisenberg (cel al cărui nume îl poartă principiul incertitudinii) scria: „Îmi aduc aminte de o discuție cu [Niels] Bohr, care a durat multe ore, până noaptea târziu, și s-a terminat aproape în disperare; iar la sfârșitul discuției, m-am dus să mă plimb singur, într-un parc din apropiere, și repetam mereu, în minte, întrebarea: Chiar poate natura să fie atât de absurdă cât ni se pare că este în aceste experimente atomice?”⁷

Poate că ar fi trebuit să studieze ceva mai logic.

De pildă Evanghelia.

⁵ John Gribbin, *Schrodinger's Kittens and the Search for Reality: Solving the Quantum Mysteries* (New York: Little, Brown, and Co., 1995), pag. 5.

⁶ Stephen Hawking, *A Brief History of Time* (New York: Bantam Books, 1988), pag. 55.

⁷ Gribbin, pag. 13.

⁸ Ibid.

⁹ Timothy Ferris, *The Whole Shebang* (New York: Simon and Schuster, 1997), pag. 269.

¹⁰ Citat în Murray Gell-Mann, *The Quark and the Quasar* (New York: Freeman Press, 1994), pag. 165.

¹¹ Werner Heisenberg, *Physics and Philosophy* (New York: Harper and Row, 1962), pag. 43.

Clifford Goldstein este noul redactor al studiilor Scolii de Sabat, la Conferința Generală. El a scris 13 cărți, locuiește și lucrează la Silver Spring, Maryland.

Adventist Review, 27 august 1998

Puterea infinită care lucrează

Ellen White

Deoarece cartea naturii și cartea revelației poartă amprenta aceluiași Autor, ele nu pot decât să se armonizeze una cu alta. Prin metode diferite și într-un limbaj diferit, fiecare dintre ele dă mărturie despre aceleași adevăruri importante. Știința descoperă mereu noi minuni; dar cercetarea științifică nu scoate la iveală nimic care, dacă este înțeles corect, să vină în conflict cu revelația divină. Cartea naturii și Cuvântul scris au adus lumină una asupra celeilalte. Ele ne fac cunoștință cu Dumnezeu, învățându-ne câte ceva din legile prin care lucrează El.

Concluzii trase greșit din fapte observate în natură au dus, totuși, la un pretins conflict între știință și revelație; iar în efortul de a reface armonia, au fost adoptate interpretări ale Scripturii care subminează și distrug forța Cuvântului lui Dumnezeu. S-a crezut că geologia contrazice interpretarea literală a raportului creațiunii, scris de Moise. Se pretinde că a fost nevoie de milioane de ani, pentru ca pământul să evolueze din haos; și, pentru a face Biblia să se armonizeze cu această pretinsă descoperire științifică, se presupune că zilele creațiunii au fost perioade lungi, nedefinite, care au acoperit mii sau chiar milioane de ani.

O astfel de concluzie este lipsită de orice temei. Raportul Bibliei este în armonie cu sine și cu ceea ce învățăm din natură. Despre prima zi folosită în lucrarea creațiunii se raportează: „Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi” (Gen. 1,5). Și, în fond, același lucru se spune despre fiecare dintre primele șase zile ale săptămânii creațiunii. Inspirația declară că fiecare dintre aceste perioade a fost o zi formată din seară și dimineață, la fel ca toate celelalte zile care au urmat. Cu privire la însăși

lucrarea creațiunii, mărturia divină este aceasta: „Căci El zice, și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33,9). Pentru ca pământul să evolueze din haos, cât timp l-ar fi trebuit Celui care putea să cheme astfel la existență nenumărate lumi? Nu cumva trebuie să falsificăm sensul Cuvântului lui Dumnezeu ca să explicăm lucrările Sale?...

Să luăm în considerare ocaziile de cercetare ale omului, scurtimea vieții, cât de limitată este sfera lui de acțiune, cât de restrânsă este viziunea lui. Să ne gândim cât de dese și cât de grave sunt concluziile sale greșite, mai ales cu privire la evenimente despre care se crede că preced istoria biblică. Cât de des pretinsele deducții ale științei sunt schimbate sau abandonate! Cu câtă ușurință așa-zisa perioadă de dezvoltare a pământului este mărită sau micșorată, din când în când, cu milioane de ani, iar teoriile propuse de diferiți oameni de știință vin în conflict unele cu altele! Având în vedere toate acestea, vom consimți, pentru privilegiul de a stabili că ne tragem din bacterii, din moluște și din maimuțe, să dăm la o parte declarația Sfintei Scripturi, superbă în simplitatea ei: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu” (Gen. 1,27)? Să respingem acest raport genealogic - mai nobil decât al oricărui monarh - „fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu” (Luca 3,38)?

Dacă sunt înțelese corect, atât descoperirile științei, cât și experiențele vieții sunt în armonie cu mărturia Scripturii despre activita-

tea continuă a lui Dumnezeu în natură.

În imnul prezentat de Neemia, leviții cântau: „Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viață tuturor acestor lucruri și toată oștirea cerurilor se închină înaintea Ta” (Neem. 9,6).

Cu privire la acest pământ, Scriptura spune că lucrarea de creație a fost terminată. „Lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evr. 4,3). Dar puterea lui Dumnezeu se exercită și astăzi în susținerea lucrurilor pe care le-a creat. Inima bate și respirăm nu pentru că mecanismul, o dată pus în mișcare, continuă să funcționeze. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii sunt dovezi ale grijii Celui în care avem viața, mișcarea și ființa noastră. De la insecta cea mai mică până la om, fiecare făptură vie depinde zilnic de providența Sa. [Sunt citate pasajele biblice din Ps. 104,27-30; Iov 26,7-10; 26,11-14; Naum 1,3.]

Puterea supremă care lucrează prin toată natura și care susține toate lucrurile nu este, așa cum pretind unii oameni de știință, doar un principiu care se extinde pretutindeni, o energie care pune totul în mișcare. Dumnezeu este duh; și totuși, El este o ființă personală, pentru că omul a fost făcut după chipul Său. Ca ființă personală, Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său. Domnul Isus, „ogîndirea slavei” Tatălui, „și întipărirea ființei Lui” (Evr. 1,3), când era pe pământ, la înfățișare a fost găsit ca un om. Ca Mântuitor personal, El a venit în lume. Ca Mântuitor personal, S-a înălțat la cer. Ca Mântuitor personal, mijlocește în curțile cerești. În fața tronului lui Dumnezeu, pentru noi slujește „unul ca un fiu al omului” (Dan. 7,13).

Apostolul Pavel, scriind prin Duhul Sfânt, spune despre Domnul Hristos că „toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Col. 1,16.17). Mâna care susține lumile în spațiu, mâna care susține în ordinea desăvârșită și în activitatea lor

neobosită toate lucrurile în întregul univers al lui Dumnezeu este mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi.

Este imposibil să înțelegem măreția lui Dumnezeu. „Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri” (Ps. 11,4); și totuși, prin Duhul Său este prezent pretutindeni. El cunoaște în mod individual și Se interesează personal de toate lucrările mâinii Sale. [Sunt citate pasajele biblice din Ps. 113,5.6; 139,2-10.]...

Făcătorul tuturor lucrurilor a rânduit ca fiecare mijloc să corespundă în mod desăvârșit unui scop, iar surplusul să fie pe măsura nevoilor. În lumea fizică, a luat măsuri pentru satisfacerea fiecărei dorințe sădite de El. El a creat sufletul omenesc și i-a dat capacitatea să cunoască și să iubească. Și nu stă în caracterul Lui să lase nesatisfăcute nevoile sufletului. Nici un principiu intangibil, nici o esență impersonală, nici o noțiune abstractă nu poate satisface nevoile și aspirațiile ființelor omenesti în această viață de luptă cu păcatul, cu durerea și cu suferința. Nu este destul să credem în lege și în forță, în lucruri care nu au milă și care niciodată nu aud strigătul după ajutor. Trebuie să cunoaștem un braț atotputernic care ne va susține, un Prieten înfinit care are milă de noi. Avem nevoie să ne prindem de o mână caldă, să ne încredem într-o inimă plină de gingășie. Și exact așa ni S-a descoperit Dumnezeu în Cuvântul Său.

Cel care se adâncește cel mai mult în studierea tainelor naturii va fi cel mai conștient de ignoranța și de slăbiciunea lui. Își va da seama că există adâncimi și înălțimi la care nu poate ajunge, taine pe care nu le poate pătrunde, domenii vaste ale adevărului, care stau înaintea lui și în care nu s-a pătruns. El va fi gata să spună, împreună cu Newton: „Mi se pare că am fost ca un copil care stă pe malul mării, adunând pietricele și scoici, în timp ce marele ocean al adevărului stă nedescoperit în fața mea”.

Cei care ajung cel mai departe în cercetarea științifică sunt constrânși să recunoască puterea infinită care lucrează în natură. Dar, pentru rațiunea omenească lipsită de ajutor, învățătura naturii nu poate să pară decât contradictorie și dezamăgitoare. Doar în lumina descoperirii [divine] poate fi interpretată corect. „Prin credință pricepem” (Evr. 11,3).

Acest articol este extras din cartea Educație, de Ellen White, capitolul „Știința și Biblia”. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea consideră că Ellen White a exercitat darul biblic al profetiei pe o perioadă de peste 70 de ani, în care a predicat și a scris.

Adventist Review, 27 august 1998

Limitele științei

Clifford Goldstein

In cunoscuta sa carte, *History of Science* (Istoria științei, 1929), Sir William Cecil Dampier scria: „În prezent, am ajuns să înțelegem că știința nu poate să se ocupe de realitatea supremă; poate doar să schițeze o imagine a naturii, așa cum este văzută de mintea omului”.

St... acesta este secretul cel mai bine ținut al secolului douăzeci, în care știința a ajuns pentru noi ceea ce era Marduk pentru babilonieni și Lenin pentru comuniști - un zeu.

Astăzi, arbitru final al adevărului, ceea ce stabilește în cele din urmă cunoașterea, nu se găsește în Biblie, ci în laborator. „Ceea ce știința nu poate să ne spună”, scria Bertrand Russell, „omenirea nu poate cunoaște”. Cu alte cuvinte, dacă nu se poate dovedi științific, dacă nu se află în domeniul cercetării empirice, nu se poate cunoaște; în schimb, se poate doar crede (așa cum s-ar putea crede că roșul este mai frumos decât verdele). De exemplu, morții nu pot fi înviați pentru că știința susține că morții nu pot fi înviați (deși, fizicianul Frank J. Tiler, de la Universitatea Tulane, a scris o carte bizară, *The Physics of Immortality* - Fizica nemuririi -, în care a încercat să dovedească, numai cu ajutorul fizicii, că morții vor fi înviați).

Zeificarea științei este unul dintre miturile principale ale epocii moderne, asemănător cu zeificarea cezarilor, într-o epocă anterioară. Fără îndoială, știința are rolul ei, și se descurcă bine în acest rol. Dar nu înseamnă că, dacă clorul este bun pentru combaterea microbilor, vei dori să-ți speli gura cu el. O afirmație a lui Galileo, într-o parafrază mai blândă, ar putea fi redată astfel: știința ar putea fi în stare să ne spună cum merg cerurile - dar nu cum mergem la cer.

Într-adevăr, cel mai important lucru pe care avem nevoie să-l cunoaștem, mântuirea prin credința în Domnul Hristos, iese din sfera științei. Ce putem învăța în laborator despre ispășire, despre păcat, despre mântuire, despre răscumpărare, despre a doua venire a Domnului Hristos? În definitiv, limitele științei sunt dure de evidente, atunci când știința spune că suntem aici doar datorită faptului că un amestec de elemente anorganice s-a transformat, întâmplător, într-o formă primitivă de viață, iar aceasta a evoluat, timp de milioane de ani, și astfel a luat naștere omenirea, de la Sofocle la savanții contemporani. (Un alt subiect preferat al meu este felul în care au dispărut dinozaurii: probabil, o cometă uriașă a lovit pământul și l-a acoperit cu fum, a distrus toată vegetația și astfel au pierit, o dată cu ei, toți brontozaurii, pterodactilii ș.a.m.d.)

Ce putem învăța în laborator despre ispășire, despre păcat, despre răscumpărare, despre a doua venire a Domnului Hristos?

Nu doar limitele, dar și primejdiile științei (atunci când ea iese din sfera ei) sunt descoperite într-o altă carte, *God, the Evidence* (Dumnezeu, dovezi). În această carte, Patrick Glynn încearcă să folosească experiențele din apropierea morții ca pe o dovadă a faptului că sufletul omului este nemuritor. Glynn susține că stu-

diile științifice actuale „dovedesc” faptul că experiențele oamenilor care „pleacă” din corpul lor, atunci când „mor”, și care vorbesc cu rudele lor moarte sunt un fel de călătorie în „viața viitoare”.

Nu este de mirare că Ellen White a folosit atât de mult timp ca să avertizeze cu privire la spiritism, care va face parte din amăgirile finale ce vor lua lumea în stăpânire, înainte de a doua venire a Domnului Hristos. Există savanți care aprobă și susțin învățătura că sufletul omului este nemuritor și conștient. Doar oamenii „naivi” și „habotnici”, care cred în Biblie, o mai neagă.

Nici biserica nu este imună. Unii profesori de Biblie pretind că folosesc „metoda științifică” pentru studierea Scripturii, ca și cum această metodă ar descoperi adevărata însemnătate a textului. Se ridică, din nou, întrebarea: Ce poate să ne spună știința - care neagă creațiunea în șase zile literale și potopul universal - despre faptul că Domnul Hristos i-a dat vederea orbului din naștere, despre hrănirea celor cinci mii de oameni, despre învierea lui Lazăr sau despre învierea și vindecarea fiicei lui Iair? Nu poate să ne spună decât că evenimentele acestea nu puteau să aibă loc. Acești profesori ar fi cu mult mai avantajați, dacă ar folosi „metoda magică” pentru interpretarea textului (în magie, cel puțin, există loc pentru credință).

În romanul Frații Karamazov (1880), Fiodor Dostoievski își exprima, prin personajul Părintele Paisie, îngrijorarea cu privire la primejdia de a-i atribui științei prea multe merite. „Ține minte”, spunea călugărul, „că știința acestei lumi - știință care s-a înmulțit - a analizat, cel puțin în ultimul secol, tot ce ne-a transmis Dumnezeu prin cărțile sfinte. După această analiză necrutătoare, învățații acestei lumi nu au mai rămas cu nimic din tot ce era sfânt, din vechime. Însă au analizat doar fragmentele și au trecut cu vederea întregul, iar orbirea lor este, într-adevăr, uimitoare. Dar întregul stă, încă, neclintit în fața lor și porțile locuinței morților nu îl vor birui”.

Bun sfat, în sfârșit.

Clifford Goldstein este redactorul studiilor Școlii de Sabat, la Conferința Generală.

Adventist Review, 23 iulie 1998

STUDIAREA PASIONATĂ A BIBLIEI

Cinci idei pentru a ne apropia de Dumnezeu

.....Tami Latsha

„O femeie spirituală se poate apăra de șapte afirmații sau fapte umiltoare pe minut. Dar o femeie fără evlavie se prăbușește după una singură” (Prov. 24,16, versiune parafrazată de Latsha).

Atunci când prietenele mele îmi spun: „Nu am timp să studiez Biblia!” maxilarul inferior mi se înțepenește de parcă ar fi prins între tocul de la pantof și mozaic. O creștină care nu studiază Biblia este ca o persoană care suferă de diabet zaharat și care nu are timp să ia insulină; ea va muri. Găsiți timp. Citiți Biblia. Trebuie să studiați Cuvântul lui Dumnezeu ca să supraviețuiți. Pământul pe care îl cunoaștem va înceta curând să mai existe. Fiți entuziasmată de viitorul strălucit care vă așteaptă. Vă rog, citiți Biblia.

1. Faceți o prioritate din studierea Bibliei.

Dv. doriți să aveți succes în tot ce faceți. Care femeie nu și-o dorește? Ce alt motiv aveți să faceți 50 de treburile o dată: să vorbiți la telefon, ștergând cu o mână praful de pe măsută, iar cu cealaltă legănând copilul?

Dar trebuie să înțelegeți că aveți nevoie disperată de Dumnezeu. Includeți studierea Bibliei în programul dv. obișnuit. Altfel, lucruri trecătoare mai importante vor apărea de îndată. Conducele vor îngheța. Mașina de spălat se va defecta. Nasul va curge. Motorul se va bloca. O prietenă pe care n-ați văzut-o de douăzeci de ani vă va anunța că vine în vizită peste câteva minute.

Atunci când stau, dimineața, în prezența lui Dumnezeu, alergarea mea din timpul zilei se dovedește mai productivă decât atunci când nu încep ziua cu El. Dumnezeu făgăduiește că îmi va binecuvânta activitățile (vezi Deut. 28,8.9), și o face.

2. Creați o identitate socială axată pe spiritualitatea dv.

Identificați-vă cu Dumnezeu așa cum vă identificați cu alți membri dragi ai familiei. Spuneți: „El este Mântuitorul meu! Al meu!” Cereți-L pe El! Când vă veți da seama că, prin Cuvântul Său cel sfânt, El vă vorbește în mod personal, atunci Biblia vă va fascina, vă va atrage, vă va îndestula. Iar atunci când participați la serviciile divine ale bisericii, nu-L rugați pe Dumnezeu să vă dea o binecuvântare și apoi să stați așteptând și dorind ca ea să vină. Eu făceam așa și am ajuns să duc o viață spirituală rece și izolată! Foarte mult timp, nu puteam să înțeleg de ce nu cresc spiritual atunci când citeșc Biblia și îl rog pe Dumnezeu să mă binecuvânteze.

Am continuat să mă rog și să-L implor pe Dumnezeu: „Umple-mă cu Duhul Tău cel Sfânt”. Între timp, mergeam la Școala de Sabat la fel ca o păpușă din cârpe, cu segmente mobile, dar de dinăuntru eram goală. Cu siguranță că Dumnezeu a privit la mine și m-a întrebat: „De ce vrei Duhul Meu? După ce îl vei primi, vei vesti Evanghelia? Vei începe să lucrezi la locul tău de închinare?”

Pentru că nu înțelegeam de ce rugăciunile mele nu primeau răspuns hotărât, am vorbit cu cineva despre nemulțumirea mea. I-am spus că, în ultimul timp, când eram la biserică, simțeam adesea că se petrece cu mine ceva extrem de neplăcut și că nu mai doream să merg la biserică.

Știți ce răspuns am primit? „Nu te ruga pentru o binecuvântare. Roagă-L pe Dumnezeu să te facă pe tine o binecuvântare.”

Nu m-am considerat jignită de sfatul acesta. Am început să mă rog altfel. L-am implorat pe Dumnezeu să mă facă pe mine o binecuvântare pentru alții și, de atunci, când studiez Biblia, o înțeleg mai bine. Dumnezeu îmi deschide ochii să văd lucruri spirituale pe care, înainte, nu le-am văzut. Simt că Duhul Sfânt mă conduce. El mă și inspiră să vorbesc despre ceea ce învăț și să lucrez pentru a face biserica mea un loc mai prietenos.

3. Nu inventați scuze.

Nimeni nu are mai mult timp într-o zi decât dv. Nimeni! Același Domn care face să plouă binecuvântări peste cei buni și peste cei răi ne dă tuturor aceleași 24 de ore ca să le folosim, în fiecare zi.

Nimeni nu este mai bogat sau mai sărac în ce privește timpul pe care îl are. Dar unii îngheșuie mai mult decât alții în buzunarul timpului. Aceasta este tot.

4. Creați un program de închinare.

După cum se știe, în anumite etape din viață, crearea unui program de închinare se poate dovedi mai dificilă decât în altele. Atunci când ești singură și ai de crescut trei copii, când ai serviciu cu normă întreagă și îți continui și studiile, ai mai multe conflicte cu programul de studiere a Bibliei decât atunci când ai 85 de ani, ești la pensie și locuiești singură.

Eu am fost aceea mamă singură, cu trei guri pe care trebuia să le hrănesc. Aveam de scris discursuri, de plătit impozite și de pregătit reportaje de știri. Simțeam că nu mai pot găsi loc, în programul meu, pentru studierea Bibliei. Atunci I-am adresat o cerere lui Dumnezeu.

„Doamne”, m-am rugat, „sunt așa de obosită. Va trebui să-mi dai energie suplimentară să fac tot ce am de făcut. Te rog, Doamne, trezește-mă dimineață devreme și ajută-mă să nu-mi fie somn, ca să pot studia Cuvântul Tău.”

În dimineața următoare, la ora trei, m-am trezit de-a binelea. Nu doream să mai dorm, iar cursurile începeau abia la 8. Așa că am coborât din pat și am studiat Biblia timp de o oră. Apoi, dintr-o dată, m-am simțit iarăși foarte obosită și m-am culcat din nou până la ora 6. Dumnezeu și eu ne-am întâlnit așa timp de câțiva ani.

5. Aduceți-vă aminte unde v-a condus Dumnezeu în trecut.

Dacă studiați Biblia în mod sânginos și dacă puneți în aplicare Cuvântul Său, Dumnezeu va locui în dv. O femeie hrănită din punct de vedere spiritual se poate apăra de câteva sute de afirmații sau fapte umiltoare; nu cunosc motivul. Cel mai înțelept om care a trăit vreodată spunea că creștinii au mai multă putere și mai multă rezistență decât cei fără Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că, dacă veți studia Biblia cu regularitate, nu vor veni încercări, nu vă veți supăra niciodată sau nu vă veți simți niciodată ispitită să explicați de ce nu trebuie să ascultați de un principiu biblic despre care știți că este adevărat. Nu înseamnă că Satana nu va lupta împotriva membrilor familiei dv. Înseamnă doar că Dumnezeu vă va da puterea să treceți cu bine prin orice necaz pe care îl întâmpinați.

Dacă vă aduceți aminte unde v-a condus Dumnezeu în trecut, veți fi încurajată să faceți față viitorului. Atunci când eu nu simt prezența lui Dumnezeu, mă încred în învățămintele pe care le-am primit de la El. Dumnezeu nu a suferit și nu va suferi niciodată un eșec.

Adventist Review, 13 august 1998

**Dumnezeul lui Iacov
este un turn de scăpare
pentru noi.**

Ps. 46,7

Evanghelia și mișcarea New Age

Istoria mișcării

Astăzi, *New Age* este un termen obișnuit în vocabularul religios. Din anii '70, mișcarea a început să atragă atenția publicului, pe măsură ce sute de *guru* din orient, filozofi din occident, oameni de știință, staruri de film, scriitori și politicieni s-au îndreptat spre *New Age* ca să găsească împlinire din punct de vedere spiritual. Acești oameni - bărbați și femei - vesteau zorii unei ere noi în istorie, o eră în care omenirea întreagă își va atinge, în cele din urmă, stadiul final de iluminare spirituală, printr-o convertire mondială la o religie sincretică, mistică și umanistă.

Ideile acestea nu sunt cu totul noi. Rădăcini recente ale mișcării pot fi urmăriți de la renașterea spiritismului în a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea. Atunci, sub influența a patru persoane - Helena Petrovna Blavatsky, Annie Besant, George Steiner și Alice Bailey -, filozofia mistică a Indiei și ocultismul oriental au fost armonizate. S-a susținut că ele reprezintă singura alternativă la ceea ce era, potrivit concluziilor acestor persoane, un creștinism defunct. Abia cam după un secol, însă, această mișcare „new age”, concepută din antichitate, și-a atins, în cele din urmă, punctul culminant, după o lungă și obscură adolescență consumată la umbra celor două războaie mondiale.

Punctul culminant a fost atins ca o consecință a contraculturii anilor '60. Respingerea valorilor morale tradiționale, denunțarea unei societăți materialiste, reanalizarea multor modele de gândire occidentale, „era LSD” [era drogurilor], împreună cu explozia artei psihedelice, și criza din Vietnam au fost printre factorii cei mai importanți care au contribuit la lansarea acestei „alte evanghelii”.

În esență, această „evanghelie” îi spunea lumii că fericirea supremă și veșnică depinde de expansiunea mistică a unui potențial sacru interior, care este ascuns în fiecare ființă omenească. Atunci când acest potențial va fi bine dezvoltat, omul își va descoperi identitatea în principiul divin care guvernează universul acesta și, astfel, va deveni iarăși parte integrantă din ordinea cosmică inițială.

Până la venirea acestei false evanghelii, creștinii au considerat că principalii oponenți ai lor sunt secularizarea continuă a societății occidentale postmoderne, ideologiile politice și filozofice anticreștine și intoleranța crescândă a religiilor tradiționale. Dar astăzi lucrurile stau altfel. Creștinii au acum un front nou: o religie nouă, care se răspândește și care trece peste toate barierele religioase, sociale, culturale sau politice, neavând nici o carte drept izvor, nici un conducător omenesc și nici un sediu fizic. Această religie nouă este o rețea aparent haotică de organizații, grupuri și cluburi, care anunță

Cezar Luchian

Cândva, eram admirator al mișcării *New Age*. Curând după căderea comunismului, căutând adevărul și dorind să aflu sensul vieții, am ajuns la Biserica Ortodoxă, la misticismul oriental, iar apoi la multe ramuri ale mișcării *New Age*. Eram atât de fascinat de *New Age*, încât am mers de la o facultate la alta, în România, și am ținut seminarii despre așa-zisa speranță care s-ar găsi în această mișcare. Dar, personal, eram departe de a fi satisfăcut. Apoi l-am descoperit pe Domnul Isus. M-am umplut de bucurie. Când mă gândesc ce influență puternică a avut *New Age* asupra mea și câte obstacole, eșecuri și supărări m-au împiedicat să primesc Evanghelia, sunt recunoscător pentru binecuvântările pe care le-am primit inevitabil, o dată cu Domnul Isus.

venirea unei *Ere Noi* (New Age).

Mulți filozofi New Age se simt liberi să includă Biblia și învățăturile Domnului Isus în concepțiile acestei mișcări. De aceea, mișcarea New Age este, probabil, cel mai subtil și mai puternic nimicitor al caracteristicilor unice ale credinței creștine. Într-adevăr, unii autori creștini au numit-o „versiunea spirituală a SIDA”.²

În lumina acestor lucruri, era nu mai normal ca, în societatea creștină, să se dezvolte o apologetică anti-New Age, în fruntea căreia se află creștinii evanghelici. Originea numelui New Age se poate atribui, în mare parte, lucrării *The Hidden Dangers of the Rainbow*, de Constance Cumbeys.³ Această carte și altele care au urmat-o⁴ au creat o teamă exagerată cu privire la o conspirație mondială secretă, care va forma, în cele din urmă, un guvern mondial unic și va impune fiecărui om pretențiile unei religii satanice. Cumbeys a făcut o comparație amănunțită între mișcarea New Age și Al Treilea Reich al lui Adolf Hitler, adăugând mai multe idei originale în ce privește interpretarea profețiilor, fapt care a dat credibilitate cărții ei. În ultimii ani, cartea a fost reevaluată critic de un mare număr de cercetători conservatori ai Bibliei,⁵ dar mulți creștini trăiesc încă sub teama superstițioasă că, în spatele mișcării New Age, se ascunde ceva rău.

Biblia și mișcarea New Age

După cele de mai sus, este necesar să ne îndreptăm spre ceea ce spune Biblia despre mișcarea New Age. Fără îndoială, această mișcare este o amenințare pentru credința creștină (vezi Col. 2,8.18-23); ea împlinește, parțial, profeția Bibliei despre o renaștere, în timpul sfârșitului, a

religiilor false și a falșilor mesia (vezi Mat. 24,5.23-26 etc); ipotezele sale intelectuale și spirituale pregătesc mintea multora cu filozofii fundamentale care, în cele din urmă, i-ar putea face să primească amăgirile din „vremea sfârșitului” (vezi Apoc. 13,13.14; 16,14; 2 Tes. 2,9-12). Impactul mondial al mișcării New Age împiedică lucrarea Evangheliei la fel cum au făcut-o alte pseudo-evangelii în trecut (vezi Gal. 1,6-8; 2 Ioan 7-11 etc.).⁶

În fața acestor provocări, avem nevoie să ne ținem „de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura... și să” înfruntăm „pe protivnici” (Tit 1,9; vezi și 1 Tim. 1,3; 4,1; 6,20; 2 Tim. 1,13 etc.).

Dar cum o facem? Cum ne împotrivim lucrării mișcării New Age și cum lucrăm pentru cei care sunt prinși sub influența ei? Un număr de organizații creștine combat mișcarea New Age. De asemenea, mai multe cărți publicate în ultimii zece ani conțin o analiză echilibrată a acestei mișcări, precum și o susținere biblică solidă a credinței creștine.⁷

Dar oricine citește o apologie creștină contra mișcării New Age sau participă la un seminar despre acest subiect își va da seama că scopul principal al acestora pare să fie acela de a avertiza cu privire la învățătura și practica amăgitoare ale New Age, față de care singura alternativă viabilă este vestirea Domnului Isus Hristos. Dar creștinii nu prea au de câștigat de pe urma acestei metode.

Sfatul lui Ellen White în această privință este extrem de prețios: „Nu este cel mai bine să insistăm asupra sentimentelor spiritiste, asupra teoriilor ciudate, care duc în rătăcire și care de ani de zile vin în mijlocul nostru... Dacă încercați să vă ocupați cu aceste subiecte, veți fi conduși să repetați amăgirile lui Satana și astfel îl veți ajuta să prezinte teoriile sale false. Hotărâți-vă ca, niciodată, niciodată, să nu repetați minciuna, ci totdeauna să-i învățați pe oameni adevărul”.⁸

Avertizarea este, într-adevăr, o parte importantă a lucrării noastre, dar este numai o parte mică. Trebuie nu doar să-i avertizăm, ci să-i și conducem pe oameni la mijlocul prin care pot avea acces la harul lui Dumnezeu. Scopul principal este nu doar să demascăm minciuna, ci să-i și conducem chiar la Domnul Isus.

Două caracteristici fundamentale

Prima premisă a oricărei filozofii despre lucrarea misionară este că Evanghelia este aceeași pentru toți oamenii, dar că nu la toți oamenii se poate ajunge în același fel. Caracteristicile specifice ale fiecărui grup, mediul cultural și social în care trăiesc membrii lui, interesul lor pentru religie, nivelul lor de educație și cel economic etc. cer să se folosească o metodă specifică față de fiecare grup. De aceea, cunoașterea principalelor caracteristici psihosociale ale celor care ajung să intre în mișcarea New Age are o importanță vitală.

Apostolul Pavel ne prezintă o analogie fascinantă, care arată că, în fiecare epocă, suflul omenesc are aceleași nevoi, temeri, dorințe și speranțe fundamentale. El scria astfel: „Iudeii, într-adevăr, cer minuni, și grecii caută înțelepciune; dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, și pentru neamuri o nebulie” (1 Cor. 1,22.23).

Pavel s-a folosit de distincția dintre iudei și greci, care oglindea o prejudecată larg răspândită a evreilor, ca să ilustreze superioritatea Evangheliei și universalitatea soliei creștine (vezi vers. 24-26). Felul în care i-a caracterizat pe iudei și pe greci se aplică întocmai în cazul gândirii New Age. În lumea de astăzi, distincția invocată de Pavel arată spre două tipuri diferite de personalitate, în care plasa New Age prinde o mulțime dintre peștii ei.

Primul este grupul reprezentat în text de „iudei”: oameni nesatisfăcuți cu viața pe care o trăiesc. Ei abia așteaptă să scape de banalitatea concepțiilor din jurul lor. Vor să descopere o lume nouă și să pună la încercare supranaturalul. Vor să se angajeze în tot felul de experiențe neobișnuite ca să aibă acces liber la o nouă dimensiune a universului. Ei „cer minuni” care să dea importanță vieții lor. Încearcă să-și rezolve problemele de neadaptare socială și de proastă apreciere de sine căutând refugiu într-o lume probabil inaccesibilă

pentru omul de rând. Ei înțeleg că un corp sănătos este cel mai bun mijloc de manifestare a oricărei aventuri supranaturale și, de aceea, sunt extrem de preocupați să-și păstreze sănătatea.

Din al doilea grup fac parte cei reprezentați în text de „Neamuri”. Ei sunt nemulțumiți de tot ce ideologia tradițională sau religia occidentală a încercat să ofere în ultimele două secole. Oamenii din grupul acesta au o orientare mai intelectuală. Ei caută o filozofie care să răspundă la toate întrebările și care să explice în mod coerent destinul sângeros al omenirii. Ei caută „înțelepciune” și pretind că au găsit-o în filozofia sincretistă a mișcării New Age, în care sunt amestecate filozofiile antice hinduiste și budiste, câteva idei occidentale luate de la Darwin, de la Maslow sau din fizica modernă. De asemenea, mulți dintre ei activează pe plan politic, au preocupări ecologice și sunt promotori energici ai pacifismului. Pe scurt, ei se implică în activități sociale mult mai mult decât verii lor „iudei”.

Adeptul tipic al mișcării New Age este, însă, mai mult sau mai puțin, o combinație atât de „iudei”, cât și de „greci” din analogia noastră. Nevoile intelectuale și cele fizice sunt amestecate cu fascinație și curiozitate, așa încât nimeni nu poate spune în mod clar care a fost motivul care a convins pe cineva să-și înceapă aventura cu New Age.

Întrebarea care ne preocupă cel mai mult în acest articol este următoarea: Care sunt principiile și metodele fundamentale pentru a le prezenta adeptilor mișcării New Age Evanghelia lui Isus Hristos? Vom prezenta, în continuare, câteva dintre acestea.

Trei principii generale

1. Demonstrați, în viața dv., caracterul Domnului Hristos. Adepții mișcării New Age au nevoie să le fie descoperit caracterul lui Dumnezeu la fel de mult ca oricare alt om. Răceala, cuvintele aspre, privirea neprietenosă sau un aer de superioritate academică va închide ușile întotdeauna și le va întări ideile cu privire la bigotismul și exclusivismul creștinilor. Ca să obținem rezultatele dorite atunci

când le prezentăm altora Evanghelia Domnului Hristos, mai întâi trebuie să fim pe deplin convinși că „argumentul cel mai puternic în favoarea Evangheliei este un creștin iubitor și prietenos”.⁹ Adepții mișcării New Age nu au nevoie atât de mult de cineva care să le spună adevărul, ci de cineva care să trăiască adevărul în mod consecvent. „Iubirea va birui acolo unde discuția în contradictoriu și autoritatea sunt fără putere... Influența ei topește și transformă. Ea va lua în stăpânire viața celor păcătoși și le va mișca inima, atunci când orice alt mijloc s-a dovedit fără succes.”¹⁰

2. Respectați-i, evitând confruntarea, atât în particular, cât și în public. Atacurile permanente în materialele de lucrare misionară sau în conferințele noastre publice nu vor face altceva decât să le împietrească inima, în loc să le-o înmoaie. Scopul nostru ar trebui să fie stabilirea de relații. Singurul mod prin care oamenii își dau seama de adevăratele lor nevoi este să-L întâlnească personal pe Domnul Hristos la Calvar. A discuta în contradictoriu cât de greșite sunt concepțiile oamenilor este cel mai nepotrivit mod de pornire în călătoria spre cruce.

Acest aspect nu poate fi subliniat îndeajuns: atunci când lucrăm pentru adepți ai mișcării New Age, debaterile ideologice nu-și au locul. Amenințările, acuzațiile sau critica nu-i vor face decât să țină cu și mai mare tărie la convingerea lor și să fie tot mai puțin receptivi la influența Duhului Sfânt. Discuțiile teologice lungi îi vor ajuta doar să găsească noi argumente și să conducă discuția spre noi și noi confuzii filozofice.

„Domnul dorește ca poporul Lui să folosească alte metode decât aceea de a condamna ce este greșit, chiar atunci când condamnarea ar fi dreaptă. El vrea să facem ceva mai mult decât să le aruncăm adversarilor noștri acuzații care doar îi vor îndepărta și mai mult de adevăr. Lucrarea pe care Domnul Hristos a venit să o facă în lumea noastră nu a fost aceea de a ridica bariere și de a-i împoșca permanent pe oameni, spunându-le că ei greșesc. Cel care se așteaptă să-i ilumineze pe cei amăgiți trebuie să se apropie de ei și să lucreze pentru ei cu iubire. El trebuie să devină un centru de influență sfântă... Atunci când se ia apărarea adevărului, cei mai înverșunați împotriviți trebuie tratați cu respect și onoare.”¹¹

3. Lucrați pentru ei în mod individual. Deși uneori pot să dea rezultate, seminariile publice care ținesc acest grup nu sunt, în general, cel mai bun mod de a lucra pentru ei. Aceste seminarii nu pot fi limitate la adepții mișcării New Age. Pe lângă aceasta, din cauza influențelor puternice de care sunt stăpâniți, rareori ne putem aștepta la convertiri în masă din rândurile lor. Prin urmare, cea mai bună metodă este cea a evanghelizării prin prietenie. Lucrați pentru ei în mod individual, prin efort personal și prin rugăciune.

O metodă cu patru pași

Având în față aceste trei principii generale, ne vom îndrepta acum spre câteva metode practice care să fie folosite în lucrarea pentru adepții mișcării New Age. Ele nu se deosebesc de bine cunoscutele principii ale evanghelizării prin prietenie, dar sunt adaptate intereselor și nevoilor specifice ale celor din mișcarea New Age.

1. Stabiliți prietenii adevărate printr-o viață de slujire. Mergeți la ei și ajutați-i, ori de câte ori se ivește ocazia. În pofida constantelor debateri teologice despre „faptele bune”, slujirea neegoistă rămâne cel mai bun mod de a dezarma prejudecata, de a câștiga încrederea și de a face din cineva „un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului său” (2 Tim. 2,21; vezi și Mat. 5,16; Tit 2,14; 3,8; Iacov 1,27 etc.). Cei mai mulți adepți ai mișcării New Age încearcă să se prezinte ca fiind complet detașați de lumea aceasta, totuși au nevoie să audă cuvinte amabile, să vadă fețe zâmbitoare și să primească ajutorul mâinilor prietenoase.

2. Stabiliți punți de interes comun. Nici un alt subiect nu poate servi mai bine decât cel al sănătății pentru a demara lucrarea pentru adepții mișcării New Age. Acesta este domeniul în care partizanii mișcării New Age și creștinii - mai ales adventiștii de ziua a șaptea - au multe lucruri în comun. Atunci când Evanghelia este înțeleasă pe deplin, va exista întotdeauna un interes față de

îngrijirea cuvenită a „templului Duhului Sfânt” (1 Cor. 6,12-20). Deoarece pe adepții mișcării New Age îi interesează sănătatea, le putem împărtăși felul în care înțelegem subiecte cum sunt nutriția, ținerea sub control a stresului și condiția fizică. Nu sacrificăm nici un principiu, nici nu ne violăm conștiința, atunci când manifestăm un interes real față de modul în care ei abordează vegetarianismul sau diferite feluri de tratamente naturale. Poate că nu vom fi de acord cu tot ce cred ei despre sănătate și spiritualitate, dar putem folosi sănătatea ca pe o punte excelentă pentru stabilirea încrederii și pentru a trezi curiozitatea față de Biblie, privită ca fiind mai mult decât o carte interesantă.

O metodă bună de a stabili punți este să le dăm ceva de citit. Având în vedere că, de cele mai multe ori, vom avea de-a face cu oameni care au studii superioare, care sunt obișnuiți să citească și să gândească, cărțile pe care le oferim ar trebui să fie bine alese. „Hrana tare” a profețiilor Bibliei va reuși mai bine decât orice să-i determine să primească Biblia ca pe o carte inspirată și concepția creștină cu privire la istoria omenirii ca fiind adevărată.

3. Stabiliți o mărturie creștină autentică. La timpul potrivit - și numai atunci - dați mărturia dv. personală, scurtă și puternică, despre ceea ce înseamnă Domnul Hristos pentru dv. Dacă încercați să le arătați cât de important este creștinismul, citându-l pe Augustin sau chiar pe Max Lucado, ați pornit pe un drum greșit. Niciodată nu vorbiți despre experiența creștină în termeni vagi, filozofici. Pe adepții micării New Age îi interesează experiențe reale și o cunoaștere experimentală cu privire la Dumnezeu. Răspunsurile la rugăciune, biruința asupra vechilor obiceiuri și minunile zilnice vor face relația noastră cu Dumnezeu tangibilă pentru mintea unui adept al mișcării New Age. Simpla istorisire a „umblării” noastre „cu Dumnezeu” va face mai mult decât o prezentare documentată despre Trinitate, despre caracteristicile unice ale mântuirii biblice sau despre soarta celor pierduți.

4. „Rugați-vă neîncetat” (1 Tes. 5,17). Sfatul lui Pavel își găsește o aplicare excelentă în lucrarea pentru cei care și-au predat voința altcuiva. În cele din urmă, nici efortul nostru, nici puterea noastră nu vor aduce o schimbare majoră. Doar prin Duhul lui Dumnezeu trebuie să fie adusă la îndeplinire lucrarea de mântuire. Putem fi siguri că „puterile întinericului” nu vor fi încântate de vizita noastră nesolicitată. Dacă vrem să avem succes în această luptă, trebuie să ne rugăm, nu să vorbim în contradictoriu.

Chiar dacă adepții mișcării New Age nu vor accepta prima noastră invitație de a intra în „Împărăția lui Dumnezeu”, trebuie să rămânem prieteni cu ei. Convertirea unui partizan al mișcării New Age este un proces lung și dureros. Adepții mișcării New Age trebuie să schimbe nu doar convingerile, ci o întreagă concepție despre univers și despre Dumnezeuul universului. Dacă așteptăm cu răbdare, ar putea să le răsără lumina mai repede decât ne așteptăm.

¹ Vezi Douglas Groothuis, *Unmasking the New Age* (Downers Grove: InterVarsity, 1986), 37.

² Philip H Lochhaas, *How to Respond to ... The New Age Movement* (St. Louis: Concordia Publishing House, 1988), 5.

³ Constance Cumbey, *The Hidden Dangers of the Rainbow* (Shreveport, La: Huntington House, 1983).

⁴ De exemplu, vezi Texe Marrs, *Dark Secrets of the New Age* (1987), *Mystery Mark of the New Age* (1988), *Ravaged by the New Age* (1989).

⁵ Vezi Elliot Miller, *A Crash Course in the New Age Movement* (Grand Rapids: Baker, 1989), 193.

⁶ Vezi Norman R Gulley, „The New Age Movement and Eschatology: Exploring its World-View Shift, Global Consciousness, and Role in End Events”, *Adventist Perspectives* 5 (1991)1: 24.

⁷ Vezi Elliot Miller, *A Crash Course on the New Age Movement* (Grand Rapids: Baker, 1989); Douglas Groothuis, *Unmasking the New Age* (Downers Grove: InterVarsity, 1986); Karen Hoyt (ed), *The New Age Rage* (Old Tappan, N.J.: Revell, 1987); Walter Martin, *The New Age Cult* (Minneapolis: Bethany House, 1989); Ron Rhodes, *The Counterfeit Christ of the New Age Movement* (Grand Rapids: Baker, 1989).

⁸ Ellen White, *Evangelism* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1973), 623.

⁹ —, *Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 454.

¹⁰ ____, *Testimonies for the Church* (Nampa, Id: Pacific Press Pub. Assn., 1942), 135.

¹¹ —, *Evangelism* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1970), 305, 306.

(NE)LINIȘTEA unei GENERATII -2 Lumina unei GENERATII

**„Peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții
a răsărit lumina.” (Mat. 4,16)**

..... **Ion Buciuman**

Tânărul înainteză grăbit printre rânduri, căutând din ochi un loc unde să se așeze. Pare neliniștit, ca și când ar fi întârziat, și-mi dau seama că ar fi foarte bucuros dacă i-aș oferi locul rămas liber lângă mine, deși sala este plină până la refuz. Mă privește întrebător și-i fac semn afirmativ cu capul. Răsufală ușurat și se așază. Își șterge sudoarea de pe frunte, în timp ce facem cunoștință.

- Mă numesc Ionică și locuiesc la vreo sută de km de aici. M-am gândit toată săptămâna la dimineața aceasta. Întâlnirea cu Mark Finley a devenit un fel de scop al vieții mele, în ultima vreme. M-am rugat mult și mi-am făcut planuri din timp pentru această călătorie. De fapt, o ocazie ca aceasta este ca un fel de sărbătoare pe care o dorești mult și de care îți amintești mereu după aceea.

- Ce înseamnă Biblia pentru tine? Întreb eu, întrucât eram chiar la studiul Școlii de Sabat.

Ceilalți membri ai grupeii ezită, dar Ionică este un om de inițiativă și ia din nou cuvântul.

- Pentru mine Biblia este o întâlnire zilnică cu Dumnezeu, spune el.

Îmi face impresia că răspunsul este anume pregătit pentru că așa trebuie să fie, atunci când te prezinți

în fața celorlalți. Curiozitatea mă împinge să cer detalii, iar el trăiește un eveniment din faptul că poate vorbi despre bucuria lui de a petrece timp în compania Bibliei.

- Cum arată timpul tău de studiu? vreau eu să știu.

- Este cel mai luminos timp al zilei. Nici nu fac nimic înainte de a studia Biblia. Citesc, apoi închid ochii și mă gândesc. Îmi imaginez că sunt chiar acolo, în vremurile și locurile despre care citesc. Îi aud pe oameni vorbind, îi văd mișcându-se. Mă alătur lor, le pun întrebări, particip cu ei la ceea ce fac. Sunt printre ucenicii Domnului Isus, care îl ascultă sau se îngrijorează. Eu trăiesc un timp minunat așa, în atmosfera Bibliei. Apoi nici nu-mi dau seama când încep să mă rog și când dialogul meu se concentrează doar asupra Tatălui. Mă simt așa de bine atunci, că n-aș mai reveni la viața obișnuită, dar treburile zilei își cer și ele dreptul. Fără să vreau, gândul îmi alunecă iarăși și iarăși la cele trăite de dimineață la ceasul studiului și rugăciunii. Parcă toată ziua este parfumată de mireasma închinării matinale. Uneori sunt nevoit să mă scol mai devreme ca de obicei, dar nu mi se pare niciodată prea greu să zăbovesc generos alături de Biblia mea.

- De când ai început programul acesta? vor ceilalți din grupă să știe, și studiul Școlii de Sabat se transformă într-o dezbatere liberă; trebuie doar urmărite ideile principale ale studiului săptămânii, pentru ca totul să fie bine.

- Păi, acum trei ani am început cu un coleg care este adventist și de atunci o țin tot așa. Oamenii din sat cred că s-a întâmplat ceva ca o minune cu mine, pentru că am lăsat toate obiceiurile mele rele de altădată. N-am crezut că m-aș putea lipsi de băutură și de alte obiceiuri pe care le aveam. Am încercat de multe ori, dar mă răzgândeam repede, căutând iarăși vechii prieteni și vechile obiceiuri. Dar, de când am început să studiez Biblia, nici nu mă mai cheamă, pentru că încep să le spun despre lucrurile care mă preocupă, și lor nu le place. Bucuria aceasta nouă este așa de mare și puternică, încât nu mai simt nici un fel de atracție spre „bucuriile” de altădată. Parcă și somnul și visurile îmi sunt mai liniștite. Mă simt bine, ce mai!

Ne uităm la ceas, cei de la Școala de Sabat urcă pe platformă, noi ne grăbim să tragem concluzia, care de data aceasta este una singură. „Țara lui Zabulon și țara lui Neftali, înspre mare, dincolo de Iordan, Galilea Neamurilor, norodul acesta care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină; și peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina” (Mat. 4,15.16).

Ion Buciuman este președintele Conferinței Banat și directorul Departamentului Tineret, la Uniune.

POPAS

într-un atelier de tâmplărie

Gabriel Dincă

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică." De unde știți dv. acest text? Majoritatea veți spune, simplu, că, bineînțeles, din Biblie, iar cu precizie matematică îl veți localiza: Ioan 3,16. Însă sunt mulți care n-au încercat niciodată să citească Biblia sau vreo altă carte religioasă. Cum pot afla acești oameni cuvintele „de aur” roșite de Dumnezeu? Vă invit să poposim la poalele munților Ceahlău, pe malul Bistriței, în secția de confecționat rame din lemn a fratelui Georgică R. La intrare, ne întâmpină o placardă mare pe care vom găsi scris „textul de aur”, pentru toți cei care n-au descoperit încă aceste cuvinte și valoarea lor în viața personală. Cine sunt aceștia? Vizitatorii, lucrătorii și toți beneficiarii săi din țară, de la Timișoara până la Constanța, și de la Rădăuți până la Turnu Severin. Această declarație de iubire a Domnului mulți au aflat-o aici, la ușa secției de tâmplărie. Dar aceasta nu este totul; de aceea, mai bine să stăm de vorbă cu fratele nostru.

Frate Georgică, am înțeles că secția dv. are un program de lucru special. Cum s-a conturat el?

Într-o zi, în timp ce meditam cum aş putea să-i ajut pe angajații mei să cunoască dragostea lui Dumnezeu, mi-a venit ideea să le prezint Biblia ilustrată pentru copii, explicând fiecare imagine. După acest moment, oamenilor li s-a deschis dorința de a cunoaște

mai mult din Cuvântul lui Dumnezeu și atunci am început să prezint studii biblice în fiecare dimineață, lăsând, la sfârșit, un timp de discuții.

Așa că, dacă veți merge în vizită la secție, la ora 7, în fiecare dimineață veți participa la studiul biblic împreună cu cei 31 de angajați. Bancul de lucru este mai întâi amvonul de la care se proclamă adevărurile biblice, iar în jurul lui

veți observa fiecare lucrător având Biblia sa pentru a cerceta tot ce se prezintă.

La început, am rezervat o oră de studiu (de la 7 la 8) din programul de lucru plătit. Dar, după un timp, am constatat că discuțiile erau așa de captivante, încât cu toții simțeam nevoia să mărim timpul de studiu, așa că, la un moment dat, i-am invitat pe angajați să acorde și ei din timpul lor liber o jumătate de oră pentru acest program. În unele zile, când anumite subiecte erau mai incitante, discuțiile se întindeau până la pauza de masă (ora 10). La început, o parte dintre angajați veneau tot la ora 7, dar, după câteva zile, au început să vină toți la ora 6:30.

De câțiva ani, de când fratele Georgică L-a întâlnit pe Mântuitorul și a luat hotărârea să asculte de glasul Duhului Sfânt, toată secția a cunoscut acest lucru. A devenit un alt fel de patron. În secție, pe toți pereții se pot citi texte biblice care inspiră pe angajați la respect față de Dumnezeu și față de colegii lor de muncă. Este o atmosferă plăcută de lucru și oamenii se bucură de ceea ce poate face Dumnezeu în viața lor. De asemenea, există un loc de închinare unde angajații se pot ruga și pot găsi cărți creștine și cărțile Spiritului Profetic, pe care le pot

împrumuta. Prin credință, fratele s-a hotărât să ofere tuturor angajaților săi o masă pe zi. De aceea, a construit o cantină alături de secție, pentru ca părtășia de dimineață să continue aici.

Un alt obicei al firmei este să le ofere tuturor beneficiarilor Biblia sau diferite cărți din ciclul „Marea luptă”, în funcție de nevoia acestora, bineînțeles, după ce au avut posibilitatea să viziteze toată secția și să citească „Cele Zece Porunci”, „Fericitările”, cât și mulțimea de texte biblice care sunt scrise în locul panourilor cu formule de protecție a muncii, de altădată.

Ce ați studiat în acest răstimp de trei ani, de când practicați studiul și rugăciunea în cadrul programului secției?

Am început cu Biblia cu ilustrații pentru copii, apoi am studiat seminariile Apocalipsa, Daniel și mai multe seminarii biblice, iar acum adâncim învățătura din cărțile biblice (în prezent studiem cartea Faptele Apostolilor).

Ce experiențe ați avut cu cei care au participat la aceste ocazii?

Experiențe trăim în fiecare zi, iar acestea i-au ajutat pe cei mai mulți să descopere, în Cuvântul lui

Dumnezeu, o sursă de speranță în fața tuturor greutăților și încercărilor prin care trec. Însă marea mea bucurie a fost atunci când două persoane au făcut legământ cu Dumnezeu prin botez, în ciuda luptelor teribile, chiar dramatice, pe care le-au întâmpinat în familie, cu părinții și cu preotul satului.

Comportamentul la lucru s-a schimbat și toți angajații sunt încântați de atmosfera care s-a creat în urma studiului din fiecare dimineață. Textele scrise pe pereții sălii de lucru sunt pentru situațiile concrete pe care le întâmpinăm. De exemplu, atunci când cineva se supără, este invitat să citească textul:

„Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine... căci suntem frați” (Gen. 13,8) sau „De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău, și nu te uiți cu băgare de seamă la bărna din ochiul tău?” (Mat. 7,3) Când cineva este tentat să nu lucreze, este invitat să citească: „Du-te la furnică, leneșule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te” (Prov. 6,6). Așa că muncitorii se ajută unii pe alții să crească în cunoașterea lui Dumnezeu, câțiva fiind la momentul deciziei de a-L urma pe Domnul.

Un moment drag sufletului meu este timpul de devoțiune al secției, când cei ce participă se roagă unii pentru alții...

Nu putem cunoaște acum toate rezultatele acestei plăcute lucrări și, de asemenea, nu știm cât de mare este influența acestor ocazii de studiu și părtășie, precum și a sutelor de cărți care s-au împărțit în toate direcțiile țării de unde au venit beneficiarii, dar veșnicia ne va ajuta să vedem influența pe care am răspândit-o în jurul nostru.

„Dimineata, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune” (Ecl. 11,6).

Ar putea acest mesaj al lui Dumnezeu să fie o provocare pentru timpul sfârșitului, în care credința noastră să fie dovedită în orele de cea mai intensă activitate pentru câștigarea existenței? Ar putea patronii de azi să semene sămânța adevărului într-un fel în care nimeni altcineva nu ar putea-o face? Sunt întrebări la care primim un răspuns după înclinația inimii noastre. Dar textul ne sugerează că pot izbuti amândouă, iar experiențele celor care au făcut așa cum a zis Dumnezeu o dovedesc cu prisosință și bucuria lor este mare aici și va fi și în veșnicie.

Gabriel Dincă este pastor în Conferința Moldova.

SUNTEM O FAMILIE

Nellie Joe Brown

Ai văzut vreodată un câine de prerie? Acești câini trăiesc în prerie, unde pot să mănânce multă iarbă și unde sunt câmpii foarte întinse, în solul cărora să-și construiască orașele. Poate că ai fost la o grădină zoologică la care sunt expuși câini de prerie și i-ai văzut cum se ridică și privesc în jur sau cum intră și ies din vizuinile lor.

Câinii de prerie nu sunt câini. Ei nu seamănă cu nici un câine. Nu se poartă asemenea câinilor. Nu sunt înrudiți nici pe departe cu vreo rasă de câini. De ce se numesc câini? Pentru că sunetele pe care le emit ei seamănă cu acelea emise de câini. Câinii de prerie sunt ființe mici și zgomotoase. Ei cântă, fluieră, strigă și latră. Numele de câini l-au primit din cauza lătratului lor.

Unul dintre cele mai grozave lucruri în ce privește câinii de prerie este modul în care ei își construiesc orașele. Orașele câinilor de prerie seamănă cu orașele oamenilor,

numai că sunt construite sub pământ. Există tuneluri lungi, ca niște drumuri, care conduc la vecini, adică la vizuinile rudelor. Fiecare familie de câini de prerie își construiește o vizuină, care este asemenea unei case. Fiecare vizuină are un tunel principal, ca un hol, din care se poate intra în diferite încăperi mici. Există dormitoare, o cameră pentru pușori și o cameră de baie. Iar lângă intrare există o încăpere în care câinii de prerie ascultă să vadă dacă pot să iasă din vizuină fără nici un pericol.

Câinii de prerie ies din vizuină să mănânce și să se joace unii cu alții.

Lor le place foarte mult să fie împreună cu alți câini de prerie. Acesta este motivul pentru care ei trăiesc în familie, iar familiile trăiesc în apropiere de alte familii. Tot din această cauză câinii de prerie construiesc orașe. Ei se caută unii pe alții și se întovărășesc unii cu alții.

Și oamenii locuiesc în orașe pentru că le place să fie împreună cu alți oameni. De aceea avem familii. Avem nevoie unii de alții.

Biblia vorbește despre o familie specială - familia lui Dumnezeu. În această familie, Dumnezeu este Tatăl, iar noi suntem copiii Săi. Biblia ne spune că „El ne-a iubit așa de mult, încât suntem numiți copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3,1, după o traducere pentru copii). Alți oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu sunt frații noștri și surorile noastre. Aceasta este o familie mare.

Este important să ne adunăm împreună cu membrii familiei noastre. Uneori avem nevoie să fim împreună cu alte persoane care au aceleași convingeri ca ale noastre. Astfel, mergem la biserică. Mergem la biserică să ne închinăm Tatălui, împreună cu frații noștri și cu surorile noastre. Ne întovărășim unii cu alții. Ne purtăm de grijă unii altora. Suntem o familie.

Adventist Review, 18 martie 1999

Osteoporoza

**„Dar adu-ți aminte de
Făcătorul tău în zilele
tinereții tale, până nu vin
zilele cele rele.**

până nu încep să se încovoie cele tari."

(Ecl. 12,3)

Deși nu figurează printre primele cauze de deces, osteoporoza este o afecțiune de temut. Dacă la început se manifestă doar prin încovoierea spatelui, cu timpul pot apărea complicații tot mai invalidante, cum este de exemplu fractura de col femural. Vestea bună este că osteoporoza este o boală tratabilă, dar mai ales prevenibilă.

Deși apare cu precădere la vârstnici și la femei după menopauză, osteoporoza poate afecta ambele sexe la orice vârstă. Diagnosticul este dificil de pus în fazele incipiente, necesitând teste de determinare a densității osoase. Vă prezentăm un ghid care vă poate ajuta să preveniți sau să încetiniți evoluția acestei boli, cu ajutorul unor pași simpli.

1. Ce este osteoporoza?

Numele bolii provine din latină și înseamnă „os poros”. Țesutul osos este un țesut viu, în care are loc permanent atât depunerea de os, cât și pierderea de os. După 35 de ani, pierderea de os depășește depunerea. Când acest proces este accelerat, oasele devin tot mai fragile (chiar dacă, la exterior, pot părea solide) și structura lor se aseamănă tot mai mult cu a unui burete cu găuri mari în interior.

Osteoporoza este supranumită și hoțul tăcut, pentru că poate slăbi oasele timp de ani de zile fără să fie detectată. De aceea, indiferent de vârstă, dacă aveți mai mult de unul dintre următorii factori de risc, vă sfătuim să consultați medicul, pentru a detecta boala cât mai devreme, și să urmați recomandările de mai jos.

2. Factori de risc

Sexul feminin - de patru ori mai multe femei decât bărbați suferă de osteoporoză.

Osteoporoza afectează și alți membri ai familiei - boala are și o componentă ereditară.

Aveți o constituție subțire - aceasta înseamnă că oasele dvs. au, de la bun început, o densitate mai mică.

Întreruperi ale ciclului menstrual - osteoporoza afectează foarte adesea femeii aflate în postmenopauză, dar riscul crește chiar și în situația unor boli sau exerciții fizice foarte intense care întrerup temporar ciclul menstrual.

Intervenții chirurgicale - gastrectomii (înlăturarea unei porțiuni din stomac) sau histerectomii totale. Acestea afectează absorbția sau utilizarea calciului de către organism.

Anumite tratamente medicamentoase - de exemplu tratamente de lungă durată cu unele medicamente anti-inflamatorii (steroidiene - de exemplu diprofos) și anti-epileptice sau excesul de hormoni tiroidieni. Aceste tratamente se vor efectua numai sub controlul strict al medicului.

Alți factori de risc - fumatul, consumul de alcool etc. Fumatul pare să blocheze capacitatea estrogenilor de a proteja oasele, iar alcoolul poate bloca absorbția calciului

și reduce creșterea osoasă. (Cel puțin în dreptul acestui factor de risc putem fi liniștiți...)

3. Detectia precoce

Majoritatea oamenilor nu-și dau seama că ceva nu e în regulă cu oasele lor decât atunci când ceva se rupe. Osteoporoza își anunță prezența, în cele din urmă, prin scăderea în înălțime, datorită încovoierii spatelui, și prin fracturi osoase. Dacă aveți risc crescut, puteți efectua un test de determinare a densității și grosimii osoase. Este un test nedureros, lipsit de riscuri, dar care necesită echipament de specialitate. Pe baza rezultatului, medicul poate estima probabilitatea fracturilor și vă poate ajuta să le preveniți. Dacă doriți să preveniți apariția osteoporozei sau să opriți evoluția ei, sfatul este același: hrăniți-vă corect și păstrați-vă forma fizică.

4. Alimentatia

Aportul de calciu. Acesta este foarte important pentru prevenirea și stoparea osteoporozei în special în prima parte a vieții. Este vital ca tinerii să aibă un aport adecvat de calciu. Osul pierdut mai târziu nu mai poate fi recuperat, oricât s-ar crește aportul de calciu. Pentru persoanele adulte se recomandă un aport de cca 1000 mg calciu/zi, iar pentru bărbații trecuți de 65 de ani și pentru femeile în postmenopauză, 1500 mg/zi. Laptele degresat, pasteurizat sau fiert este o sursă bună de calciu, dar există și produse vegetale bogate în calciu - de exemplu cerealele integrale, semințele, legumele de culoare verde închis (brocoli). Dacă dieta este săracă în calciu, se poate folosi un supliment.

Expunerea la soare este necesară pentru formarea vitaminei D la nivelul pielii. Această vitamină crește absorbția calciului din intestin. În intervalul martie - noiembrie, o expunere de 15 minute a pielii feței și mâinilor de 3-4 ori/săptămână este suficientă pentru a obține întregul necesar de vitamina D. În schimb, în perioada noiembrie - martie, în țara noastră lumina solară este prea slabă pentru a acoperi necesarul. Având în vedere că *vitamina D se găsește numai în alimente de origine animală*, în acest

interval aportul din această vitamină va fi asigurat fie din produse lactate (un pahar de lapte degresat asigură 50% din necesarul zilnic), fie din suplimente vitaminice.

5. Exercițiul fizic

Exercițiul fizic regulat - oricât de puțin chiar - ajută la menținerea densității osoase și, în plus, întărește sistemul muscular și scade astfel riscul căderilor. Deși nu există o rețetă bună pentru toată lumea, există câteva reguli generale:

- Cele mai indicate sunt exercițiile antigravitaționale, care presupun purtarea unor greutăți - de exemplu mersul pe jos, urcarea scărilor, chiar și simpla ridicare din pat și statul în picioare câteva ore pe zi. Înotul este mai puțin eficient, dar e oricum mai bun decât nimic.

- Dacă suferiți deja de osteoporoză, nu efectuați exerciții care cresc riscul de fractură. Evitați exercițiile care suprasolicite coloana vertebrală, cum este gimnastica aerobică intensă, săritul cu coarda sau alergarea ușoară. Nu faceți nici genoflexiuni, exerciții de flexie a trunchiului pe coapse sau alte exerciții care arcuiesc spatul. Evitați săritul pe saltele elastice, exercițiile pe suprafețe alunecoase, pentru a evita căderile. Evitați mișcarea de aducție a picioarelor, întrucât ea poate duce la fracturarea unui col femural slăbit.

6. Tratamentul hormonal și medicamentos

Se folosesc mai multe medicamente pentru tratamentul sau prevenirea osteoporozei. Numai medicul poate decide dacă, în cazul dvs., este sau nu nevoie de unul sau altul dintre aceste medicamente.

Estrogenii. Femeile care au trecut de menopauză pot să-și reducă riscul de fractură la jumătate, cu ajutorul terapiei de substituție estrogenică. Reversul medaliei este că, la unele femei, acest tratament poate crește ușor riscul de cancer.

Calcitonina. Injectarea acestui hormon pe o perioadă de timp poate stopa sau încetini pierderea de os și alina durerea produsă de fracturile osoase. Dezavantajul este că tratamentul se poate administra numai injectabil și este destul de costisitor.

Alendronatul. Acest medicament nu este un hormon, ci face parte dintr-o clasă de substanțe numite bifosfonați. Ca și estrogenul, alendronatul este indicat atât pentru prevenirea, cât și pentru tratarea osteoporozei.

Raloxifenul. Acesta este un medicament aprobat recent de autoritățile sanitare din S.U.A. Se folosește pentru prevenirea osteoporozei. Face parte dintr-o clasă nouă de medicamente numite modulatori selectivi de receptori estrogenici (SERMS, din inițialele din engleză). Avantajul lor pare a fi prevenirea pierderii de os fără creșterea concomitentă a riscului de cancer la femei.

7. Prevenirea căderilor

Osteoporoza slăbește oasele și acestea se fracturează mult mai ușor. Iată câteva măsuri de prevenire a acestei situații nedorite.

Înlăturați riscul de cădere la domiciliu. Montați balustrade solide la toate scăările, precum și mânere de care să vă puteți prinde la baie. Acoperiți podeaua alunecoasă cu covoare sau mochetă. Țineți casa în ordine și înlăturați obiectele căzute pe jos, mai ales bucățile de sfoară, ață, cabluri electrice, de telefon etc. Montați telefoane în cât mai multe încăperi, pentru ca ajutorul să fie cât mai ușor de solicitat în cazul unui accident.

Echipați-vă cu îmbrăcăminte și încălțăminte care conferă siguranță maximă. Portați încălțăminte care sprijină bolta plantei și cu tălpi nealunecoase, dar feriți-vă de tălpile din cauciuc (teniși) pentru că sunt atât de aderente, încât vă pot dezechilibra. Aveți grijă ca hainele, capotele și paltoanele să fie suficient de scurte ca să nu vă facă să vă împiedicați când urcați scăările.

Păstrați-vă echilibrul. Dacă ați observat că nu aveți siguranță în timpul mersului, folosiți un baston. Puneți articolele de bucătărie cât mai la îndemână.

Controlați-vă auzul și vederea. Dacă este cazul, folosiți ochelari și aparat auditiv. Iluminați cât mai bine întreaga casă.

Atenție în caz de cădere. Mișcați-vă încet și evitați să forțați brațul sau piciorul la care v-ați lovit. Dacă bănuiți că s-a produs o fractură, nu vă mișcați și nu permiteți nimănui să vă miște până la sosirea ajutorului medical.

ÎNTREBĂRI

ȘI

RĂSPUNSURI

Î. Este adevărat că obezitatea de tip abdominal este mai periculoasă decât celelalte?

R. Da. Există mai multe tipuri de obezitate. În general vorbind, însă, persoanele care suferă de obezitate au o dispoziție a kilogramelor în plus care îi face să semene fie cu un măr, fie cu o pară. În obezitatea de tip „măr”, excesul ponderal este depus în regiunea abdominală, în jurul taliei, și s-a constatat că această grăsime este mai sensibilă la efectul hormonilor suprarenali, ceea ce favorizează ateroscleroza. Excesul ponderal de tip „pară” se depune îndeosebi la nivelul șoldurilor și coapselor și este mai stabilă. Deși este mai puțin periculoasă pentru sănătate, totuși nici această din urmă formă de obezitate nu este de neglijat.

UN TEST SIMPLU DE IDENTIFICARE A TIPULUI DE OBEZITATE ESTE

raportul talie-șold. Se măsoară circumferința în centimetri, la nivelul taliei și șoldurilor, apoi se împarte numărul pentru talie la cel pentru șolduri. Rezultatul nu trebuie să depășească 0,8 la femei și 1 la bărbați. În caz contrar, este vorba de obezitate de tip „măr”. Obezitatea crește riscul multor boli: de 3 ori riscul de boli cardiovasculare, de 4 ori riscul de hipertensiune arterială, de 5 ori riscul de diabet și colesterol sanguin crescut și de 6 ori riscul de litiază biliară.

Rubrica „Pagina de sănătate” este realizată de dr. Gily Ionescu, directorul Departamentului Sănătate, la Uniune.

RADIO VOCEA SPERANȚEI

1994 a fost anul în care Radio Vocea Speranței (RVS) a luat startul în București, alături de posturile de radio comerciale, puternic susținute financiar de interese politice și deosebit de bine primite de ascultători. Sub acest aspect al competiției, nimeni nu acorda șanse de supraviețuire unei voci care se încumeta să transmită altceva decât muzică, știri, glume deocheate și talk-show-uri politice. Nici în interior situația nu era promițătoare. Radio Vocea Speranței alinia la microfon o echipă total nepregătită profesional, care avea de partea ei doar trei atuuri: tineretea, forța dată de misiunea încredințată de biserică și credința în Dumnezeu. Anii au trecut, lăsând în urma lor ore îndârjite de muncă, emoții sfâșietoare, lacrimi ale neputinței, rugăciuni, dar și acel gust inconfundabil al reușitei care nu purta o semnătură umană, ci una divină. Astăzi, Vocea Speranței este o adevărată reușită, merită să încurajeze, să ofere putere, dragoste, binecuvântare și să scrie istoria unei lupte a cărei miză trebuie câștigată: *slava lui Dumnezeu*.

Sigur, când vorbim de câștig, ne place să privim la rezultatele vizibile și mai puțin la cele intuitive. Iar aici, este punctul forte al lucrării radio: transparența, posibilitatea de a evalua. În cei 5 ani de existență, RVS a strâns, în fonoteca sa, sute de ore de înregistrare (predici, emisiuni religioase, de sănătate, muzică), a lansat mii de casete prin colportaj și prin rețeaua de distribuție a bisericii, a schimbat viața a mii

de oameni și a stârnit interesul multor personalități. Dorim să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru această ascensiune, dar și oamenilor, pentru sprijinul acordat misiunii radio. Mulțumim corpului pastoral fără de care reușita ar fi fost imposibilă, Asociației Ascultătorilor Postului de Radio Vocea Speranței, care, în ultimii doi ani, a investit încredere, dar și bani. Mulțumim tuturor celor care s-au luptat în rugăciune pentru noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

5 ani în FM - un eveniment care a debutat dimineață, 28 februarie 1999, ora 9, printr-o emisiune aniversară la care și-au dat concursul personalități ale lumii religioase și culturale din România și a continuat la Sala Palatului, la ora 18, cu un concert aniversar susținut de Jenifer LaMountain, Steve Darmody, Trio Celest și Enthousiasmos.

Președinția, Cabinetul Primului-ministru și Consiliul Național al Audiovizualului au fost reprezentate prin: Traian Radu Negrei - consilier de stat al președinției pe probleme de culte, cultură și învățământ -, Dan Romulus Serban - consilier al primului ministru pe probleme de sănătate - și Marin Traian - ministru secretar de stat, membru în Consiliul Național al Audiovizualului.

Așa cum v-am promis, publicăm, în acest număr al Curierului Adventist, o parte dintre declarațiile personalităților prezente la evenimentul „RVS - 5 ani în FM”.

Preot, Prof. Dr. Alexandru Stan, Institutul Teologic Ortodox:

„Urez postulului de radio Vocea Speranței succes în următorii ani și o bună audiență în întreaga țară. Socotesc că este de ajutor, pentru fiecare, ca Speranța să se înmulțească, să fie speranța sfintei Evanghelii, acea speranță care duce spre Împărăția lui Dumnezeu. Este nevoie de mai multe emisiuni, de mai multe ore de audiență și la diferite momente ale zilei. Pentru că țara este întinsă, socotesc că este foarte necesar să se audă Vocea Speranței în fiecare oraș, în fiecare sat chiar. Vocea Speranței trebuie să fie vocea care strigă spre noi ca vocea unui profet, ca vocea Sfântului Ioan Botezătorul, ca să netezim căile Domnului și să Îl primim în fiecare an în inimile noastre.”

Marina Fara, purtător de cuvânt al Arhiepiscopiei Romano-Catolice:

„Întotdeauna mă gândesc cu bucurie la acest post de radio. Am lucrat aproape 30 de ani în radio, iar acum lucrez în cadrul presei religioase și pot spune că privesc la Vocea Speranței cu o dublă bucurie: în primul rând, aceea de radiofonistă, iar în al doilea rând, cu bucuria de a constata că Vocea Speranței este o voce distinsă în corul vocilor binevoitoare care se adresează publicului. Vocea Speranței a reușit să facă priză cu publicul, în domeniul unor întrebări fundamentale ale vieții. După părerea mea, este o presă distinctă și merită toată considerația și tot sprijinul. Vă felicit pentru curaj și vă doresc de multe ori 5 ani de acum înainte.”

David Cuciur, președintele Alianței Evanghelice:

„Avem semnale de la foarte mulți credincioși, în vârstă, bolnavi, care stau cu radioul deschis pe frecvența dvs. și care sunt încurajați și sunt bucuroși că pot auzi, la radio, mesajul Evangheliei, lucruri despre Domnul Isus Hristos, despre cum poți fi mântuit, despre nădejde, despre speranța pe care ți-o dă Evanghelia. Ceea ce vă dorim este să puteți continua cu același profesionalism.”

De asemenea, am auzit și păreri din afara sferei creștine care exprimă mulțumiri. Oamenii sunt încântați de nivelul pe care l-ați putut atinge și vă urăm să fiți un post de radio creștin, un post pe care mulți să-l asculte cu plăcere. Suntem bucuroși să auzim și să vedem că, într-un timp scurt - 5 ani -, v-ați format niște cadre de profesioniști și postul dvs. de radio este un post bun, și nu putem decât să vă felicităm.”

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea:

„Împreună cu mulți alții, sunt împăcat cu ceea ce RVS a realizat. Aș începe cu echipa care a crescut, care este, la ora actuală, una dintre cele mai reușite echipe din corpul audiovizual din țara noastră. Apoi este o societate virtuală care se reunește zi de zi în jurul radiourilor când se aude semnalul RVS. Cei mai mulți membri ai acestei societăți virtuale nu se cunosc între ei, dar împărtășesc împreună aceleași bucurii, au idealuri noi și o speranță nouă. Și, în sfârșit, câte atitudini au fost înnoite, schimbate, câte familii au fost ajutate, câte vieți zbuciumate au fost vindecate de prezența speranței! Toate aceste lucruri mă umplu de bucurie și-mi dau speranță pentru viitor. Cred că este nevoie de Vocea Speranței până când speranța se va întâlni cu realitatea la triumful ireversibil al iubirii lui Dumnezeu în omenirea noastră.”

Traian Radu Negrei, consilier prezidențial, pe probleme de culte, cultură și învățământ:

„Sigur că profesionalismul dvs. va fi suficient ca, împreună cu ajutorul lui Dumnezeu și al tuturor celor care se bucură de cuvântul bun pornit de la microfon, să reușească să ducă mai departe acești 5 ani, care sper să nu se termine aici.”

Titi Dincă, redactor-șef adjunct al Departamentului „Viața Spirituală” din Televiziunea Română:

„Am fost invitat la „Vocea Speranței” la talk-show cu ascultătorii; impresia este de interactivitate pozitivă. Există un standard conform căruia, de la începutul la sfârșitul unei emisiuni, trebuie să fie un crescendo, astfel încât emisiunea să fie cotate ca având succes sau o audiență rezonabilă. Chiar sentimentul acesta l-am avut atunci când am fost invitat la postul de radio Vocea Speranței, pentru că a existat acest crescendo, de la simplu la compus și de la probleme mai lejere la probleme complexe.

„La mulți ani” pentru acest post de radio care dorește însănătoșirea morală a unei părți a societății românești.”

Ion Moanță, redactor la Radio România Cultural:

„De foarte mult timp ascult acest post de radio. Eu nu-l ascult numai din curiozitate, ci sunt interesat ca un redactor ascultător, de aceea apreciez profesionalismul acestui post. Am învățat să-mi întăresc speranța și iubirea în Domnul Hristos. Vă ascult cu multă atenție, atât pentru sufletul meu, pentru frumusețea morală a celor care-L iubesc pe Isus, pentru buna-cuviință pe care le semănați zi de zi pentru bunul Dumnezeu și pentru om. Sunteți, într-adevăr, o enciclopedie a Speranței.”

Cristi Tepeș, realizator de emisiuni în cadrul Departamentului „Viața Spirituală” din Televiziunea Română:

„Am considerat că este un fel de competiție: dar, până la urmă, mi-am dat seama că existența radioului Vocea Speranței este o provocare bine venită, în sensul ridicării calității emisiunilor creștine în general, de a crește în varietate, de a se apropia cât mai mult posibil de sufletele oamenilor, nu doar de urechile lor. Mă rog ca, pe piața de idei a mass-mediei românești, să aibă succes cei care sunt mai aproape de adevăr. Cred că e bine să existe o competiție a modalităților cât mai adecvate de a comunica un adevăr care nu se schimbă, unei societăți care se schimbă în permanență.”

Ion Zubașcu, ziarist la România Liberă:

„Ca ziarist specializat pe probleme de religie, mă bucur foarte mult că Radio Vocea Speranței a împlinit 5 ani. Chiar și numele Radio Vocea Speranței este o investiție cu bătaie foarte lungă; o speranță este pentru totdeauna și cred că acest post de radio este predestinat să țină cât ține speranța.”

Acestea sunt doar câteva dintre declarațiile culese pentru dvs. din mănunchiul declarațiilor existente în arhiva noastră. Evenimentul „RVS - 5 ani în FM” nu înseamnă pentru noi doar o ocazie de bilanț, ci susținerea unui nou examen al cărui succes ne aduce licența de emisie pentru următorii ani. La ora la care scriem articolul suntem în așteptarea unui răspuns din partea Consiliului Național al Audiovizualului. Fie ca bunul Dumnezeu să pună acordul binecuvântat peste cererea noastră, iar Radio Vocea Speranței să-și poată continua misiunea care i-a fost încredințată în urmă cu 5 ani.

Beatrice Lospa, redactor la Radio Vocea Speranței

În atenția asistenților medicali care doresc să susțină examenul de asistent principal

La intervenția Societății Medicilor Adventiști, Ministerul Sănătății a hotărât organizarea unui nou examen de asistent medical principal, în prima jumătate a lunii mai, pentru asistenții medicali care nu au putut susține examenul acesta în data de 20 martie, întrucât a fost sâmbătă. Cei interesați pot primi informații complete de la Centrul de Perfecționare a Cadrelor Medicale, din București, la numerele de telefon: 01/2555544, 01/2556404 sau 01/2556551.

*Dr. Gily Ionescu,
Dr. Sorin Săndulache*

Al II-lea Congres al Cadrelor Sanitare Medii Adventiste din România

În perioada 17-20 iunie 1999, la Brăila, se vor desfășura lucrările celui de-al II-lea Congres al Cadrelor Sanitare Medii Adventiste din România. Tema congresului este „Asistența în traume și crize sufletești și emoționale”. Invitat special va fi dr. Martin Feldbush, director de departament la Conferința Generală. Asistenții medicali și celelalte cadre sanitare medii, care doresc să participe la congres, sunt rugați să-și anunțe intenția de participare, printr-o scrisoare expediată, până la 15 mai, pe adresa: Uniunea de Conferințe a Bisericii A.Z.S., Departamentul Sănătate, Str. Plantelor 12, 70308, București 2.

Dr. Gily Ionescu

Programul Caselor de Odihnă de la Sovata și Vatra Dornei

Casa de Pensii pune la dispoziție, în cele două case de odihnă situate în stațiunile montane Sovata și Vatra Dornei, locuri în 8 serii de câte 11 zile, după următorul program: 31 mai - 10 iunie, 14 iunie - 24 iunie, 29 iunie - 8 iulie, 12 iulie - 22 iulie, 26 iulie - 5 august, 9 august - 19 august, 23 august - 2 septembrie, 6 septembrie - 16 septembrie.

Programările se vor face direct la Casa de Pensii a Uniunii de Conferințe, din București, str. Plantelor nr. 12 sect. 3, tel. 3129254/116, fax 3129255, în baza unei cereri scrise, adresate directorului Casei de Pensii, fratele Gheorghe Panait, și în care vor fi trecute următoarele: numele, prenumele, adresa, telefonul, comunicata, stațiunea solicitată, perioada (seria) preferată, numărul de locuri dorite.

Biletele de rezervare se vor elibera în funcție de ordinea depunerii solicitărilor, de numărul de solicitări pentru aceeași serie și de posibilitățile de cazare ale stațiunii solicitate. Costul estimativ pentru cazare și trei mese este de 75.000 lei/zi de persoană pentru adulți și 50.000 lei/zi persoană pentru copii până la 18 ani, urmând ca, până la 30 mai 1999, cei care au primit bilet de rezervare să achite cazarea de 40.000 lei/zi persoană la sediul Casei de Pensii, iar contravaloarea mesei să fie achitată la sosirea în stațiune. Eventualele modificări ale tarifului de masă pot fi influențate de evoluția prețului dolarului pe piața interbancară.

Orice renunțare trebuie comunicată cu cel puțin 30 de zile înainte de data pentru care a fost făcută rezervarea; în caz contrar, cei în cauză vor suporta costul cazării pe acea perioadă. Cei ce nu vor achita cazarea până la 30 mai 1999 nu vor mai beneficia de rezervare, înțelegând că, prin aceasta, au renunțat la programarea făcută. Cele două case de odihnă pun la dispoziția doritorilor locuri în tot cursul anului, atât pentru odihnă, excursii în grupuri organizate de 25-30 de persoane, cât și pentru tratament. În stațiunea Sovata se pot trata afecțiuni reumatice (spondiloză, discopatie lombară, hernie de disc, poliartrită reumatoidă în fază de remisie, artroze), ginecologice. În stațiunea Vatra Dornei pot fi tratate afecțiuni neurologice, ale aparatelor cardio-vascular și locomotor, boli asociate.

Gheorghe Panait, director

Congresul Tineretului - Lisabona, 27-31 iulie 1999

Având în vedere interesul unui număr semnificativ de tineri care doresc să participe la Congresul Tineretului, de la Lisabona, precum și condițiile dificile de obținere a vizei pentru spațiul Schengen, în contextul discuțiilor avute deja, vă comunicăm următoarele:

1. Angajații bisericii de la conferințe se vor adresa, până la data de 30 aprilie, Departamentului de Tineret de la conferințe, în vederea asigurării unei invitații oficiale pentru primirea vizei. Biserica nu poate garanta, însă, obținerea vizei. Celelalte instituții ale bisericii (Casa de Editură, Radio Vocea Speranței, Institutul Teologic) se vor adresa direct Departamentului de Tineret de la Uniune. Deplasarea se va face pe cont propriu și va fi considerată parte din concediul de odihnă. Tabelele nominale vor ajunge la biroul Departamentului de Tineret de la Uniune până la data de 1 mai. Tabelele vor fi însoțite de recomandarea expresă a conducerii conferinței pentru toate numele din tabel.
2. Tinerii bisericii, alții decât angajații acesteia, care dispun de o viză Schengen sau sunt în curs de a o obține, o pot valorifica prin participarea la congres. Ei se vor adresa directorului de tineret de la conferința de care aparțin, pentru a fi trecuți în tabelul participanților și a li se asigura astfel rezervarea locurilor de cazare la congres. Data limită de înscriere la conferințe este 30 aprilie, după care tabelele vor fi înaintate la Uniune.

Taxa de participare este de 130 dolari S.U.A. și se achită în numerar, la data ajungerii în campusul congresului, la biroul de înscriere, pe 27 iulie, între orele 10 și 18.

Ion Buciuman, directorul Departamentului de Tineret, la Uniune.

Proprietatea de la Stupini-Brașov - perspective

În lunile care au trecut de la recuperarea Institutului Biblic de la Stupini-Brașov, subiectul utilizării viitoare a acestei proprietăți de o deosebită valoare istorică pentru biserica noastră a revenit în aproape toate întâlnirile comitetului uniunii. S-au primit numeroase sugestii, aproape toate în domeniul educației și al sănătății. Unele persoane, din țară și din afara țării, și-au exprimat neliniștea produsă de informații că proprietatea ar urma să fie vândută. Dar niciodată vânzarea nu a fost discutată sau amintită în comitetul uniunii. Orice proiect pentru folosirea viitoare a proprietății trebuie să aibă în vedere nu numai asigurarea cheltuielilor pentru renovarea completă a clădirii, dar și pentru acoperirea pe termen lung a costurilor funcționării. Ultima întâlnire a comitetului a discutat propunerea venită din partea Departamentului de publicații, ca în această clădire să se desfășoare pe viitor activitățile de instruire și perfecționare permanentă a evangheliștilor cu literatura. Aceasta ar permite ca funcționarea să fie asigurată din activitățile colportorilor, fără să devină o povară pentru bugetul uniunii. O asemenea utilizare va împlini o nevoie vitală a misiunii noastre și va asigura o continuare demnă a bogatelor tradiții ale Institutului de la Stupini. Ca urmare, s-a adoptat această hotărâre de principiu, urmând ca trezoreria uniunii împreună cu Departamentul de publicații să pregătească un program concret de reabilitare și utilizare a proprietății istorice a Institutului.

Acesta va fi prezentat întregii biserici, așa încât toți cei care doresc să contribuie la acest proiect major al bisericii să o poată face.

Adrian Bocăneanu

Iugoslavia:

Președintele Conferinței Generale cheamă la rugăciune

În urma atacurilor aeriene din ultimele zile, îndreptate împotriva Iugoslaviei, fratele Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, i-a chemat pe membrii Bisericii Adventiste să se roage pentru întreaga regiune balcanică. Peste 10.000 de adventiști locuiesc în Serbia și Muntenegru, cele două republici care compun Iugoslavia. De la începutul ostilităților, membrii adventiști au fost forțați să țină serviciile divine în subsoluri sau în adăposturi antiaeriene. La Kosovo nu se țin întâlniri, deoarece aproape toți cei 30 de membri au părăsit această localitate înainte de începerea ostilităților.

„La Novi Sad, bombe au avariat locuințele câtorva dintre credincioșii noștri”, spune fratele Radivoj Vladislavljec, președintele Conferinței de Nord din Iugoslavia. „Am rugat pastorii și prezbiterii să-i viziteze pe credincioșii și pe prietenii mai mult decât oricând și prin aceasta să-și exprime preocuparea pentru viața lor. I-am rugat să se roage și să citească Biblia în grupe mici sau în subsoluri și în alte adăposturi, dacă nu au posibilitatea să meargă la biserică.” Pastorul Slavko Tasik, președintele Conferinței de Sud din Iugoslavia, spune că un pastor adventist și mai mulți membri ai bisericii au fost încorporați în armata iugoslavă.

Acțiunile de ajutorare ale bisericii nu sunt posibile în provincia Kosovo, dar ADRA îi ajută pe refugiații care intră în Albania, țara vecină. Agențiile de știri estimează că cel puțin 70.000 de refugiați au trecut deja granița în Albania. În prezent, granița este închisă. Alți 10.000 de refugiați așteaptă la Morine redeschiderea graniței.

ANN, 30 martie 1999

Adventiștii sunt încurajați să construiască în Uzbekistan

Lucrarea Bisericii Adventiste progresează la Navoi, Uzbekistan, în pofida Legii privitoare la Libertatea de Conștiință și Asociațiile Religioase, dată la 1 mai 1998, prin care toate bisericile sunt obligate să se reînregistreze, precum și a interzicerii activității sociale desfășurate de orice organizație religioasă necentralizată.

Pe 24 noiembrie 1998, după șapte luni de așteptare a unui răspuns, conducătorii Bisericii Adventiste au fost invitați la o întâlnire la reședința primarului. Toate documentele necesare au fost semnate și primite pentru pornirea formelor de înregistrare a Bisericii Adventiste la Navoi. Într-o alocuțiune rostită în fața celor prezenți la întâlnire, primarul s-a referit la nevoia creșterii spirituale a populației orașului. El le-a mai spus delegaților adventiști că este necesar să-și pună repede în aplicare planurile de construire a unui centru de sănătate și a unei cantine, afirmând că „toate planurile vor fi de mare ajutor pentru oraș. Începeți chiar acum să vă construiți clădirea, pentru că vrem să fie ocupată cel mai târziu la 1 mai 1999”.

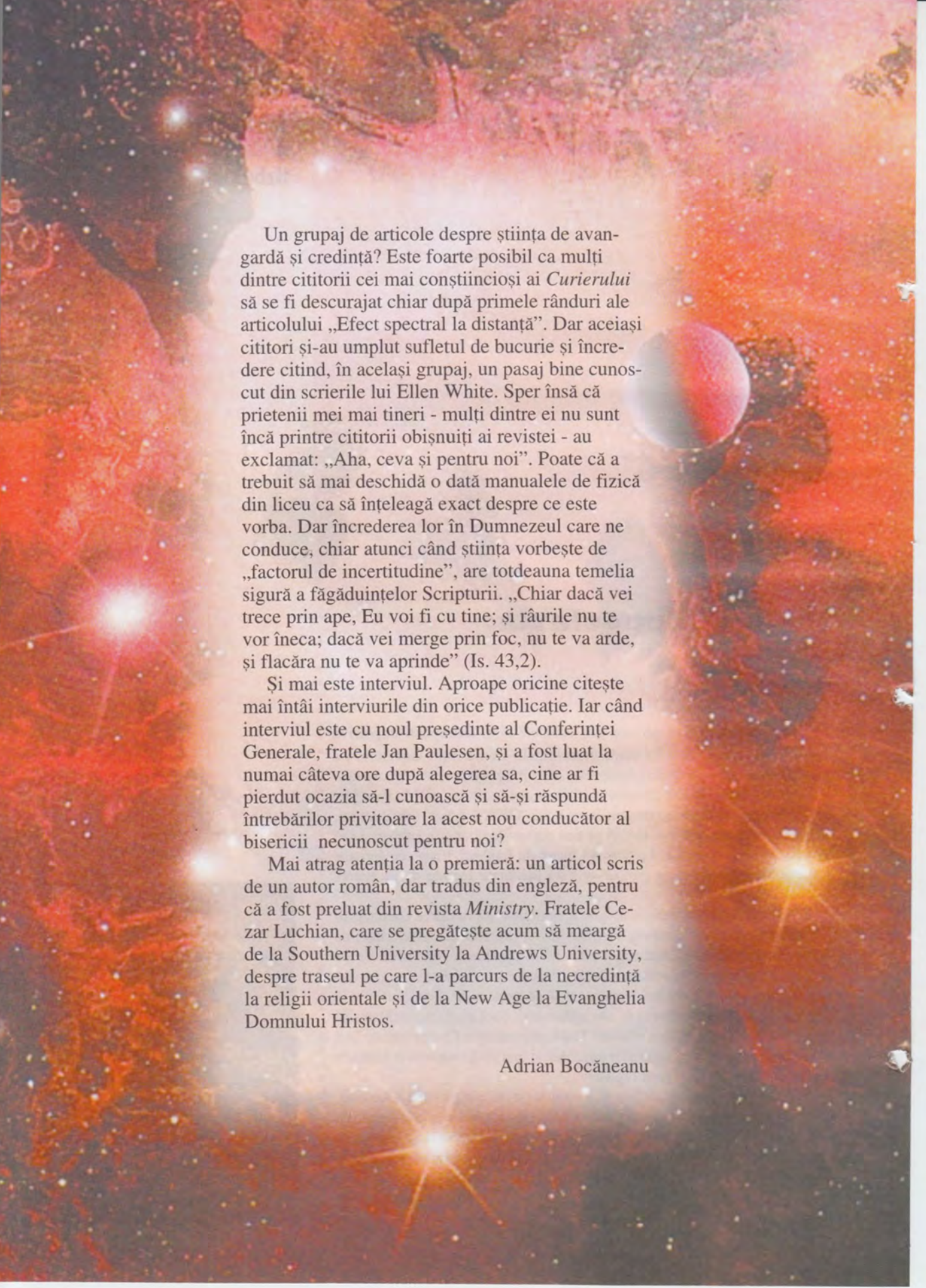
Se pare că autoritățile uzebece sunt pregătite să aibă o atitudine mai flexibilă cu privire la unele dintre prevederile legii. Totuși, principiul controlului strict al statului asupra activității religioase nu s-a schimbat.

*Keston News Service,
14 ianuarie 1999*

Clifford Goldstein este noul redactor al Studiilor biblice ale Școlii de Sabat pentru adulți

Pe 12 ianuarie, Comitetul Administrativ al Conferinței Generale a votat numirea lui Clifford Goldstein în calitate de redactor al Studiilor biblice ale Școlii de Sabat pentru adulți. El îl înlocuiește pe Philip Samaan, care a renunțat la acest post în iulie 1998. Clifford Goldstein a fost redactorul revistei *Liberty*. El și-a început activitatea în noua calitate la sfârșitul lunii februarie.

Parish Soraya L., News Editor

Un grupaj de articole despre știința de avangardă și credință? Este foarte posibil ca mulți dintre cititorii cei mai conștiincioși ai *Curierului* să se fi descurajat chiar după primele rânduri ale articolului „Efect spectral la distanță”. Dar aceiași cititori și-au umplut sufletul de bucurie și încredere citind, în același grupaj, un pasaj bine cunoscut din scrierile lui Ellen White. Sper însă că prietenii mei mai tineri - mulți dintre ei nu sunt încă printre cititorii obișnuiți ai revistei - au exclamat: „Aha, ceva și pentru noi”. Poate că a trebuit să mai deschidă o dată manualele de fizică din liceu ca să înțeleagă exact despre ce este vorba. Dar încrederea lor în Dumnezeu care ne conduce, chiar atunci când știința vorbește de „factorul de incertitudine”, are totdeauna temelia sigură a făgăduințelor Scripturii. „Chiar dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde, și flacăra nu te va aprinde” (Is. 43,2).

Și mai este interviul. Aproape oricine citește mai întâi interviurile din orice publicație. Iar când interviul este cu noul președinte al Conferinței Generale, fratele Jan Paulesen, și a fost luat la numai câteva ore după alegerea sa, cine ar fi pierdut ocazia să-l cunoască și să-și răspundă întrebărilor privitoare la acest nou conducător al bisericii necunoscut pentru noi?

Mai atrag atenția la o premieră: un articol scris de un autor român, dar tradus din engleză, pentru că a fost preluat din revista *Ministry*. Fratele Cezar Luchian, care se pregătește acum să meargă de la Southern University la Andrews University, despre traseul pe care l-a parcurs de la necredință la religii orientale și de la New Age la Evanghelia Domnului Hristos.

Adrian Bocăneanu